

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

25. LISTOPADU 2007

Z obsahu:

Svatý Jeroným (1)

Katecheze
Benedikta XVI.
při generální audienci
7. listopadu 2007
- strana 2 -

Ježíše Krista Krále

Francesco Patruno
- strana 4 -

Zjevení Matky Boží

ve Venezuele
- strana 5 -

Blahoslavený

Luigi Boccardo
Antonio Borelli
- strana 6 -

Stigmata sv. P. Pia

zůstávají záhadou
Guido Horst
- strana 8 -

Jesle jsou nežádoucí

- strana 9 -

Vracej se často

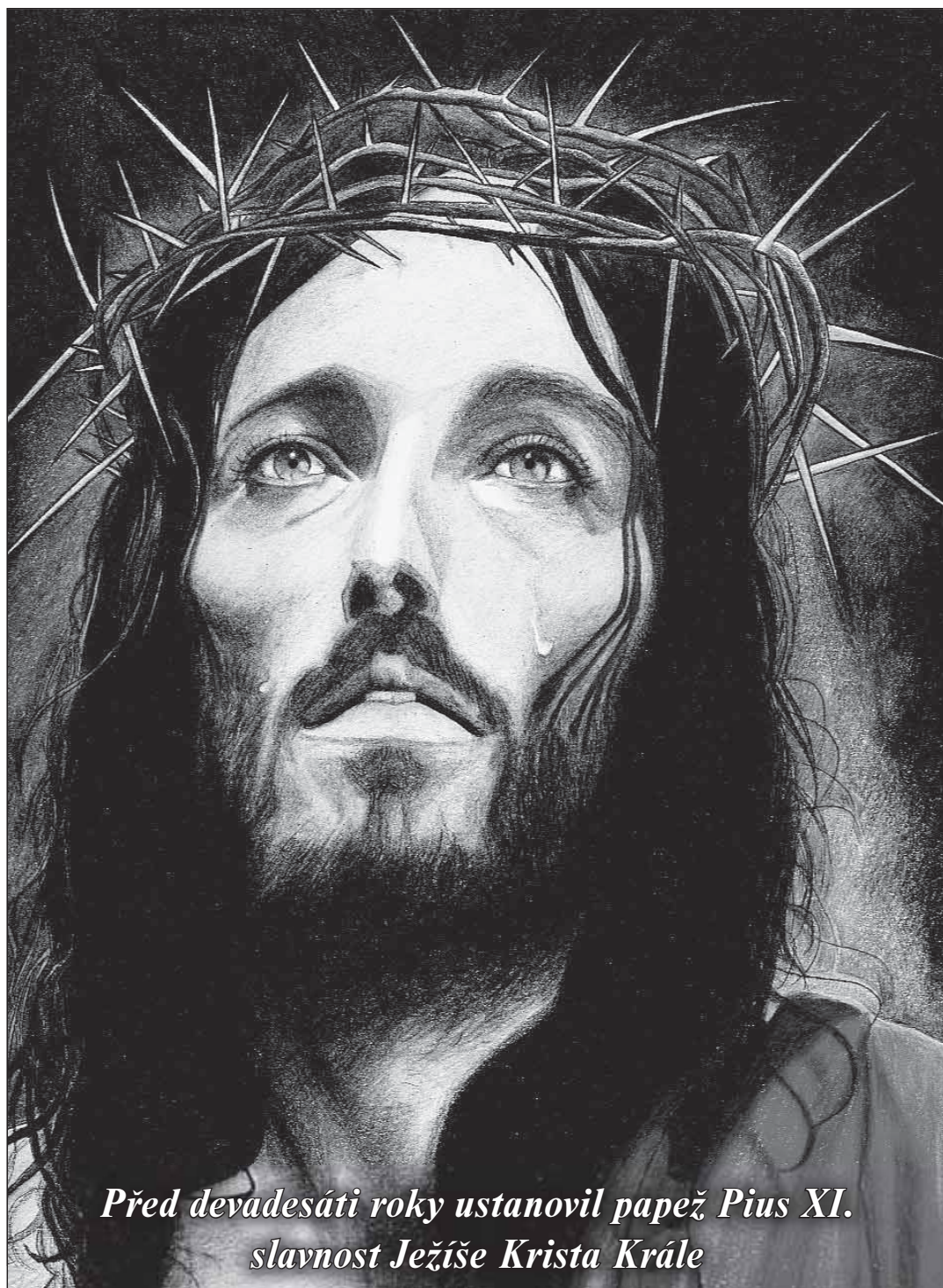
do očištnice (3)
- strana 10 -

Jak se snáší křesťanství se zen-buddhismem?

Dokončení
z minulého čísla
- strana 11 -

Proč se modlit?

Bernhard Springer
- strana 12 -

*Před devadesáti roky ustanovil papež Pius XI.
slavnost Ježíše Krista Krále*

Dnes věnujeme pozornost svatému Jeronýmu, církevnímu

Otcí, který do středu svého života postavil Bibli: přeložil ji do latiny, komentoval ji ve svých dílech a především usiloval, aby ji konkrétně žil ve svém dlouhém pozemském životě, a to i při dobře známém vznětlivém charakteru, jaký přijal od přírody.

Jeroným se narodil ve Stridone v roce 347 v křesťanské rodině, která mu zajistila pečlivou formaci a poslala ho také do Říma, aby zde dovršil své studium. Od mládí ho přitahoval světský život (srov. Ep. 22,7), ale převládla v něm touha a zájem o křesťanské náboženství. Když přijal v roce 366 křest, zaměřil se na asketický život, odebral se do Akvileje, přidal se k jedné skupině horlivých křesťanů, kterou charakterizoval jako „sbor blažených“ (Chron. Ad ann. 374), sdružené kolem biskupa Valeriána. Pak odejel na východ a žil jako poustevník v Chalkidské poušti na jih od Aleppa (srov. Ep. 14,10) a věnoval se důkladnému studiu. Zdokonalil svou znalost řečtiny, začal studovat hebrejštinu (srov. Ep. 125,12), přepisoval patristické kodexy a díla (srov. Ep. 5,2). Rozjímání a samota, styk s Božím slovem daly vyzrát jeho křesťanské senzibilitě. Pociťoval silnější výčitky za mladistvé prohřešky (srov. Ep. 22,7) a uvědomil si živě kontrast mezi pohanskou mentalitou a křesťanským životem: kontrast se stal slavným v dramatické a živé „vizi“, o které nám zanechal vyprávění. V ní se mu zdálo, že je bičován před Boží tváří, protože je „ciceronský a nikoliv křesťanský“ (srov. Ep. 22,30).

V roce 382 přesídlil do Říma: zde ho přijal jako svého sekretáře a poradce papež Damasus, který znal jeho asketický věhlas a jeho kompetentní vzdělanost; podnítil ho, aby se ujal nového překladu biblických textů z důvodu pastoračních i kulturních. Několik osob z římské aristo-

kracie, především šlechtičny jako Pavla, Marcela, Asela, Lea a další, které toužily věnovat se životu křesťanské dokonalosti a prohloubit znalost Božího slova, vybraly si ho za duchovního vůdce a učitele metodického přístupu k posvátným textům. Tyto vznešené dámy se učily také řečtině a hebrejštině.

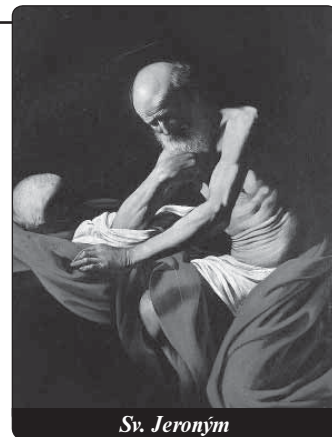
Trvalý host Svaté země

Po smrti papeže Damasa Jeroným opustil v roce 385 Řím a vydal se na pouť, nejdříve do Svaté země, mlčenlivého svědka pozemského života Kristova, pak do Egypta, vyvolené země mnoha mnichů (srov. Contra Rufinum 3,22; Ep. 108,6–14). V roce 386 se zastavil v Betlémě, kde velkodušnost šlechtičny Pavly zřídila mužský a ženský

monastýr a domov pro poutníky, kteří se vypravili do Svaté země, s „vědomím, že Maria a Josef zde nenalezli pohostinství“ (Ep. 108,14). V Betlémě zůstal až do smrti a rozvinul zde intenzivní aktivitu: komentoval Boží slovo; bránil víru a vehementně se postavil proti různým herézím; podněcoval mnichy k dokonalosti; vyučoval mladé žáky klasické a křesťanské kultury; přijímal s duší pastýře poutníky, kteří navštěvovali Svatou zemi. Zemřel ve své cele blízko jeskyně Narození 30. září 419 nebo 420.

Překladatel a komentátor

Literární průprava a široká erudice umožnily Jeronýmovi revidovat a přeložit četné biblické texty: byla to neocenitelná

Sv. Jeroným

práce pro latinskou církev a západní kulturu. Na základě originálních řeckých a hebrejských textů a díky srovnání s předchozími překlady provedl revizi čtyř evangelií v latinském jazyku, pak Žaltáře a velké části Starého zákona. Jeroným vycházel z hebrejského a řeckého originálu, Septuaginty a klasické verze Starého zákona, která sahala do předkřesťanské doby, a předchozích latinských verzí, a díky dalším spolupracovníkům mohl nabídnout lepší překlad: ten tvoří tzv. „Vulgátu“, „oficiální“ text latinské církve, který jako takový uznal Tridentýský koncil a který po poslední „revizi“ nadále zůstává „oficiálním“ textem Církve v latinském jazyku. Je zajímavé poukázat na kritéria, jakými se tento velký biblista řídil při svém překladatelském díle. Jmenuje je on sám, když tvrdí, že respektuje dokonce slovosled v Písmu svatém, protože, jak říká, „i v pořadí slov je tajemství“ (Ep. 57,5), tj. Zjevení. Zdůrazňuje navíc nutnost odvolávat se na původní texty. „Kdykoliv vznikla diskuse mezi latiníky o Novém zákoně kvůli lekcím, které v rukopisech nesouhlasí, vracíme se k originálu, tzn. k řeckému textu, ve kterém je napsán Nový zákon, a když jsou zde rozdíly mezi řeckými a latinskými texty, obrátíme se k originálnímu textu, k hebrejskému. Tak všechno to, co tryská z pramene, můžeme najít v potůčcích“ (Ep. 106,2). Jeroným totiž také některé biblické texty komentoval. Podle něho musí komentátoři nabídnout rozličné názory „tak, aby čtenář po přečtení různých

Pokračování na str. 9

Editorial

Slavnost Ježíše Krista Krále vstoupila před devadesáti lety do církevního kalendáře a života katolické církve nejen jako další svátek Páně, ale jako velká revoluční a mobilizující výzva, která má změnit tvářnost křesťanů i světa. A také ji v době svého vzniku výrazně poznamenala. Mohou nám to potvrdit nejen vzpomínky těch, kteří ten svatý zápal v prvních desetiletích po zavedení svátku živě pocítili a prožívali, ale především nám to dosvědčují zástupy mučedníků z té doby, kteří právě z vědomí své příslušnosti ke Kristu Králi čerpali svou katolickou hrdost a sílu obětovat pro svého Krále neohroženě i svůj život. Přede všemi stál, ale i nadále stojí naléhavý úkol přivést svět pod královské žezlo Ježíše Krista Krále. Neměla by proto upadat v zapomnění nikým neodvolaná slova Pia XI.: „*Nařizujeme též, aby se toho dne každoročně ob-*

novilo zasvěcení lidského pokolení nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, které přikázal každoročně opakovat náš předchůdce svatě paměti Pius X. Domníváme se, že nemůžeme lépe vyjádřit svůj dík Kristu, »nesmrtelnému Králi věků« - čímž vyjadřujeme také dík celého křesťanského světa - za dobrodiní, udělená nám, Církvi a celému katolickému světu. Přípravě tohoto zasvěcení je také třeba věnovat náležitou pozornost a přípravu. Proto ukládá Svatý otec všem pastýřům: - Bude tedy, ctihodní bratři, vaším úkolem a vaší povinností postarat se o to, aby každoroční oslavu tohoto svátku předcházela ve všech farnostech o určitých dnech kázání, v nichž by byl lid poučen o povaze, smyslu a důležitosti tohoto svátku, aby pak zařídil svůj život tak, aby byl hodný těch, kteří jsou věrně a horlivě oddáni vládě božského Krále“ (Enc. Quas primas).

-ls-

Král a jeho poddaný

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.

Před třiatřiceti lety se vzrušil celý Jeruzalém. Tři mudrci zde marně hledali novorozeného židovského krále. Dnes se opět celý Jeruzalém vzrušil. Židovský Král byl vyzdvížen na dřevo. Poklekni pod křížem a vzdej hold Králi, který právě zde začíná svou vládu, a to ve znamení, kterému se bude odporovat⁽¹⁾. Bůh toužil od počátku být svému lidu králem, který si ovšem počíná zcela jinak než pozemští králové. Ti odnímají lidu syny, dcery, pole a stáda, aby se lid stal jejich otrokem a úpěl pod jejich žezlem.⁽²⁾ Toto všechno mohl Ježíš získat docela snadno. Kníže tohoto světa mu to nabízel již před třemi lety.⁽³⁾ Ale jeho království není z tohoto světa⁽⁴⁾. Ačkoliv je od věčnosti Pánem, nikdy nevystupoval jako král. Nemluvil o svém, ale o Božím království a vyhýbal se všem příležitostem, kdy by ho lidé mohli provolat za svého krále. Teprve za okolností, když už zcela jistě nikdo s takovým požadavkem nevystoupí, v potupném plášti a s trním kolem hlavy, může se oficiálně přiznat ke svým královským ambicím. Takové království nevádí ani důslednému strážci státní svrchovanosti. Součástí Ježíšova potupného trůnu je úřední nápis, který ve třech světových jazycích potvrzuje jeho královskou svrchovanost. Tak to Pán sám předpověděl, když řekl, že začne svou královskou moc uplatňovat teprve od chvíle, kdy se očitne v postavení naprosté lidské bezmocnosti: *Až budu povýšen od země, potáhnu všechno k sobě.*⁽⁵⁾ Má trůn a království, pro které prolil jen svou vlastní krev. Nemá nikoho a nemá nic, jen to proklaté dřevo nejvyšší hanby.⁽⁶⁾ Nejen že si nikoho nezotročuje, ale sám se *stal poslušný až k smrti, a to smrti na kříži*⁽⁷⁾.

Pozorně sleduj, jaké jsou první okamžiky po této královské intronizaci. Císařští žoldáci ho pokládají za blázna. Přední představitelé jeho národa spolu s lidem přednášejí sarkasticky návrh, jak má osvědčit svou moc: *Je-li izraelský král, ať sestoupí nyní z kříže, a my v něho uvěříme.*⁽⁸⁾ To je způsob, který by jistě uvítal Ježíšův odvěký Protivník. Ale odkdy si takto lid diktuje, co má udělat král?

Pán se z výše kříže dívá na zástupce svého národa, na kterém se naplnilo slovo Hospodina: *Zavrhl mě, abych nad nimi nekraloval. Všim, co dělají, dokazují, že mě opustili.*⁽⁹⁾ Není to víc než tragické, že v tomto královském divadle se právě oni ujali neblahé role a přibíli podle proctví na dřevo Božího Služebníka? Copak ne-

viděl Žalmista již před staletími právě tuto scénu? *Zlovolná tlupa mě obklíčuje, probodli mé ruce i mé nohy, takže mohou spočítat všechny moje kosti, zevlují a pasou se pohledem na mne, dělí se o můj oděv, losují o můj šat.*⁽¹⁰⁾ *Hle, můj služebník bude mít úspěch, až se pozvedne vysoko. Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že se nepodobal člověku. Byl v opovržení, muž bolesti, tak pohrdaný, že jsme si ho nevážili.*⁽¹¹⁾ Jak vidíš, Kristovu království se nikdo nevyhne. Záleží jen na tom, jakou si v něm vybere roli.

Připoj se k Ježíšově modlitbě a pros Otce, aby *zlovolné tlupě* nepřičítal za hřích její rouhavý výsměch, aby byl milostiv i k těm, kteří by měli velmi dobře vědět, co dělají. Modli se s trpícím Králem za všechny, kteří teprve přijdou a budou si také s nepřiznanou drzostí diktovat, jak se má chovat Král a jak má vypadat jeho království. Ty jsi přece slyšel z jeho úst všechny ty názorné obrazy o nebeském království. Zdá se ti, že se to neshoduje? Copak nezačíná toto království právě zde jako malé hořčičné zrnko? To, že tu Boží Syn visí bezmocně na kříži, je mnohem větší div, než kdyby vlastní mocí sestoupil. Ušel přece mnohem větší kus cesty, když sestoupil z nebe až na místo Lebký, aby se tu setkal a sblížil se zločincem a stal se *mu podobným ve všem kromě hříchu*. Král, který nevlastní ani píď země, nachází tu svého prvního poddaného a ten jako jediný ze všech se zastává svého Vládcem.

Koho to tu vlastně s Ježíšem ukřižovali? Je to jen zločinec, anebo také první učedník, který doslova vzal na sebe svůj kříž a následoval Pána? To není náhoda, že první, koho Ježíš opravdu *přitahuje*, je právě tento člověk. Do Ježíšova království se budou uchylovat především lidé zavalení utrpením a obtížením hříchem.

Co otevřelo tomuto zločinci oči, že může vidět ve zmučeném druhu Krále, zatímco učenci a vzdělanci pod křížem vůbec nic nechápou? Vědomí vlastní hříšnosti. Krutá nespravedlnost, které se dopouští svět na tomto *Nevinném*, vede ho k poznání vlastního podílu na násilí a bezpráví. Proto nehledá způsob, jak utéct z kříže, ale jak zužitkovat tuto *zaslouženou odplatu*. Tak silně uvěřil ve všemohoucnost Bezmocného, že prosí o jediné: *Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království.*

Nepřestávej děkovat spolu s Dismasem Otci, že i tebe *činí účastným údělu věřících ve světě, vytrhl tě z temnosti a přivedl do království svého milovaného Syna.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 2,34; ⁽²⁾ srov. 1 Sam 8,10-18; ⁽³⁾ srov. Mt 4,8-9;

⁽⁴⁾ Jan 18,36; ⁽⁵⁾ Jan 12,32; ⁽⁶⁾ Gal 3,13; Dt 21,23;

⁽⁷⁾ Flp 2,8; ⁽⁸⁾ Mt 27,40; ⁽⁹⁾ 1 Sam 8,7-8;

⁽¹⁰⁾ Ž 22,17-18; ⁽¹¹⁾ Iz 52,13-14.53,3

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Sam 5,1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem.“ Přišli tedy všichni přední mužové izraelské ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2. čtení - Kol 1,12-20

Bratři! Děkujeme Bohu Otci, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupění a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium - Lk 23,35-43

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen ke stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zaslužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

Tuto slavnost zavedl papež Pius XI. encyklikou *Quas primas* z 11. prosince 1925 jako vyvrcholení Jubilea, které se toho roku slavilo.

Je to málo známé a poněkud zapomenuté. Sotva Pius XI. nastoupil na papežský stolec v roce 1922, odsoudil výslovně „katolický“ liberalismus ve své encyklice *Ubi arcano Dei*. Pochopil však, že samotné odsouzení v encyklice není mnoho platné, protože křesťanský lid zpravidla papežská poselství nečte. Tento moudrý papež přemýšlel tedy o lepším způsobu, jak lid vzdělat, a tím bude liturgie. Z toho povstala encyklika *Quas primas*, ve které osvětlil Kristovu královskou vládu, která zahrnovala a dále zahrnuje nutně také povinnost katolíků dělat všechno, co je v jejich moci, aby bylo dosaženo tohoto ideálního stavu: „Je povinností, aby svou aktivitou a činností urychlili a uspíšili tento návrat (Kristova království).“ Vysvětlil, že „zavedení slavnosti Krista Krále má za cíl vytvořit účinný protilek proti moru, který zachvátil lidskou společnost. Tento mor naší doby je laicismus se svými bludy a svými bezbožnými podněty.“

Tato slavnost v závěru liturgického roku poukazuje na to, že Kristus Vykupitel je Pánem dějin a času, jemuž jsou podřízeni všichni lidé a všechno stvoření. On je Alfa a Omega, jak zpívá Apokalypsa (Zj 21,6). Ježíš sám kategoričtěji potvrdil svou královskou moc před Pilátem: Na jeho otázku „Ty jsi tedy král?“ božský Vykupitel odpověděl: „Ano, já jsem Král“ (Jan 18,37).

Pius XI. učil, že Ježíš Kristus je skutečně Král, neboť – jak napsal jeho nástupce Pius XII. v encyklice *Ad coeli Regina* 11. října 1954 – „v plném vlastním a absolutním smyslu... je Král“.

Jeho království, vysvětluje dále Pius XI., „jakožto zásadně duchovní a vztahující se na duchovní věci, stojí jedinečně proti království Satana a mocnostem

Ježíše Krista Krále

temna. Království, o kterém Ježíš mluví v evangeliu, není tedy z tohoto světa, to znamená nemá svůj původ od lidí, ale pouze od Boha. Kristus nemá na mysli království založené na moci zbraní, nýbrž na síle Pravdy a Lásky (ne náhodou říká Pilátovi, že kdyby jeho království bylo z tohoto světa, bojovalo by, aby nebyl vydán židům).

Lidé do něho vstupují tím, že se v pokání připravují na víru a křest, který působí opravdové vnitřní znovuzrození. Pius XI. pokračuje, že tento Král od svých poddaných žádá „nejen ducha odloučeného od bohatství a pozemských věcí, ukázněnost mravů a hlad a žízeň po spravedlnosti, ale také, aby zapřeli sami sebe a přijali kříž“.

Toto království, i když je mysticky již přítomné, najde své naplnění na konci časů při druhém Kristově příchodu, až přijde jako nejvyšší Soudce a Král soudit živé i mrtvé a jako pastýř oddělí „ovce od kozlů“ (Mt 25,31n). Jedná se o skutečnost, kterou zjevil Bůh a kterou Církev vždy vyznávala.

Svým druhým příchodem Kristus obnoví všechny věci, učiní „nové nebe a novou zemi“ (Zj 21,1), setře a utěší každou slzu, navždy vyhladí hřích, smrt a všechnu nespravedlnost z tváře země. V tomto království bude vysvobozeno i všechno stvoření z otroctví a porušenosti a bude mít účast na slavné svobodě Božích synů. Proto křesťané v každé době vyzývají Otce, aby přišlo jeho království, a modlí se tak zvláště v době adventní, když zpívají s liturgií: „Maraná tha“, to znamená „Přijď, Pane“, aby tak vyjádřili svou horoucí touhu po parusii (srov. 1 Kor 16,22).

Pius XI. ovšem poznamenává, že je na omylu každý, kdo by chtěl upřít Kristu – člověku jeho moc nade všemi pozemskými věcmi, protože „přijal od Otce absolutní právo nade vším stvořením“. Nicméně, upřesňuje papež, dokud byl Kristus zde na zemi, zdržoval se zcela od výkonu své královské moci a dovoloval, aby „ti, kteří ji mají, ji také náležitě vykonávali“.

Jeho moc zahrnuje všechny lidi. To vyjádřil jasně již papež Lev XIII. v encyklice *Annum sacrum* z 25. května 1899, ve které připravoval lidstvo na zasvěcení Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu ve Svatém roce 1900. Napsal tehdy, že „Kristova vláda se nevztahuje pouze na katolické národy nebo na ty, kteří jako znovuzrození z křesťanského pramene patří i podle práva k Církvi, i když je bludné názory od ní odloučily nebo je neposlušnost oddělila od lásky, ale objímá i všechny ty, kteří nemají křesťanskou víru, neboť celý lidský rod je pod mocí Ježíše Krista“.

Člověk, který neuznává Kristovo království v dějinách a odmítá se podřídit pod jeho jho, které je sladké, a pod jeho břímě, které je lehké, nebude moci dojít spásy ani najít pravý pokoj, protože zůstane obětí vášni, nepřátelství a nepokojů. Jedině „Kristus je pramenem soukromého i veřejného zdraví“, říkal Pius XI. „V nikom jiném není spásy a není pod nebem jiného jména, které bylo dáno lidem a ve kterém mají být spaseni“ (Sk 4,12).

Vzdálen od Něho ocitá se člověk v ideologických chimérách totalitních a bludných systémů. Jestliže lidstvo nehledá Jeho Království a Spravedlnost, stojí tváří v tvář různým -ismům,

kteří ponižují člověka a ďábelky degradují lidskou důstojnost ve jménu falešného sociálního, ekonomického a kulturního pokroku.

Ve XX. století nechybělo tragických příkladů různých autoritativních režimů, jak komunistických, tak nacistických, které Církev rozhodně odsoudila a které nesčíslněkrát vedly k tvrdému střetu mezi královstvím Krista a královstvím Satana. Stačí zde připomenout jako příklad pontifikát Pia XII., abychom si o tom učinili jasnou představu.

Encyklikou *Mit brennender Sorge* z 1. března 1937, k jejímž autorům patří kardinál státní sekretář a budoucí papež Pius XII., odsoudil římský papež provokativní novopohanství, které ovládlo Německo (nacismus), které popíralo Boží moudrost a prozřetelnost, která se „mocně šíří od jednoho konce světa na druhý a ušlechtilo všechno spravuje“ (Mdr 8,1) a všechno řídí k dobremu konci; odsoudil také různé prospěcháře, kteří vyznávají falešný mýtus rasy a krve; potupil obřady třetí říše, které představovaly skutečné pohanské rituály, a označil je jako „falešnou měnu“.

Mexiko, které zcela ovládli svobodní zednáři, kde Spojené státy podporovaly ve jménu svých ekonomických zájmů vznik proticírkevního a protikřesťanského státu, zavedlo zákony, které těžce omezovaly svobodu katolické církve, vyhnalo ze země katolické kněze, podporovalo bourání kostelů a zakazovalo dokonce i slovo „adios“. Fanatický proticírkevní vládce mexického státu Tabasco Tomás Garrido Canabal, autor těchto represivních opatření, došel tak daleko, že na znamení neúcty nazval býka „Dio“ a oslu dal jméno „Cristo“, jednu krávu pojmenoval „Vergine di Guadalupe“ a jednoho vola „Papa“. Jeden jeho syn se jmenoval Lenin, a jeho dcera Zoia Osloboditelka. Jeden jeho synovec se nazýval Lucifer a další Satan.

Vznikl zde lidový odboj, jehož příslušníci se nazývali „cristeros“ a bojovali pod heslem: „Ať žije Kristus Král! Ať žije Panna Guadalupská! Ať žije Mexiko!“ Se stejnými slovy na rtech prolévali svou krev také četní jiní mučedníci, zatímco jejich vrahové provolávali: „Ať žije Satan, náš otec!“ a házeli do proutěných košů hlavy popravených mučedníků. Jednalo se o skutečný „holokaust“, který se odehrával jako ve skrytu a bez povšimnutí. Někteří mučedníci tohoto pronásledování dosáhli slávy oltáře. Patří mezi ně jezuita P. Miguel Agustín Pro, který byl bez procesu zastřelen. Jeho poslední slova byla právě: „Ať žije Kristus Král!“

Tuto těžkou situaci pronásledování odsoudil Pius XI. v encyklikách *Nos Esa Muy Conocida* z 28. března 1937 a *Iniquis Afflictisque* z 18. listopadu 1926.

Sovětský bezbožecký komunismus byl odsouzen v encyklice *Divini Redemptoris* z 19. března 1937, která odsoudila také vysloveně protináboženskou španělskou republiku.

Republikánská vláda socialisty Manuela Azaña Y Diaze prohlásila, že Španělsko přestává ode dneška být křesťanskou zemí a směřuje k laicizaci státu. Nová vláda odňala Církvi veškerou moc, náboženství bylo zařazeno mezi zájmové organizace bez státní podpory, bez škol a vystavené vyvlastnění. Dekret z 24. ledna 1932 rozpustil jezuitský řád a zabavil všechno jeho majetek. Byl zaveden rozvod, civilní sňatky a zrušen trest za rouhání. Na šest tisíc řeholníků bylo povražděno. Pius XI. na to reagoval encyklikou *Dilectissima nobis* z 3. června 1933.

Tyto příklady demonstrují boj trvající od začátku křesťanství po staletí mezi královstvím Krista a královstvím Satana. I současná epocha se vzpouzí proti Kristově královské moci a dává přednost politickým, ekonomickým, sociálním a pseudonáboženským idolům.

Ze Santi e beati přeložil -lš-

Zjevení Matky Boží ve Venezuele

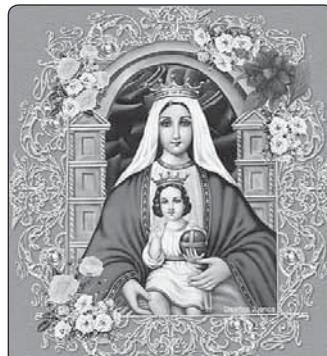
Podle lidového vyprávění uprchl 3. listopadu 1591, v den založení města Guanare, jeden z domorodých kmenů ve směru El Tucuyo mezi Portuguesa a Lara do džungle. To ztěžovalo evangelizaci této země.

V roce 1652, když náčelník kmene a jeho žena překračovali potok, spatřili ženu nesmírné krásy, která jim v jejich dialektu řekla: „Jděte do domu bílých a prostě je, ať vám vylíjí vodu na hlavu, abyste mohli přijít do nebe.“

Brzy nato potkal náčelník na břehu řeky Guanare Španěla Sancheze, který spravoval polnosti v Soporó, a pověděl mu o zjevení. Juan Sanchez měl za to, že se jedná o zjevení Panny Marie, a požádal náčelníka, aby za týden přišel se svým kmenem opět a dal se poučit o křtu. Všichni se pak sešli přesně na místě setkání.

K setkání došlo na soutoku řek Guanaguanare a Tucupido (jak je indiáni nazývají). San-

chez jim přidělil se souhlasem vlády půdu na místě zjevení, aby si zde indiáni mohli postavit své stany a kultivovat polnosti v období katechumenátu. Takřka

Panna Maria z Coromoto

všichni přijali půdu kromě náčelníka, který toužil po džungli. Tam mohl poroučet, a tady má poslouchat?

Podle tradice zjevila se Panna Maria 8. září 1652 podruhé náčelníkovi, jeho ženě, švagrové Izabele a jejich synům. Neobrácený náčelník vytáhl ze svého toulce šíp a zamířil na zjevení. Ale Maria se nijak nezalekla a přistoupila ještě blíže. Když ná-

čelník šíp vystřelil, Maria zmizela a zanechala mu v ruce miniaturní pergamen se svým obrazem. Náčelník ho chtěl spálit, ale jeho dítě mu v tom zabránilo. Juan Sanchez, který se dověděl o novém zjevení, přišel v doprovodu Bartoloměje Sancheze a Juana Sibriana na místo zjevení a odnesl si drahocennou relikvii. Když o tomto zázraku vyprávěl církevní a světské vrchnosti, nikdo mu nechtěl uvěřit.

Podobně jako v mexickém Guadalupe způsobilo zjevení v Coromoto kulturní a náboženské sjednocení na místě zjevení. To se dnes stalo národním náboženským centrem. K velké radosti zbožných indiánů bylo v důsledku zázračných událostí 1. února 1654 rozhodnuto, že obraz bude umístěn v kostele v Guanare (dnes bazilika). Je tam uctíván jako drahocenná relikvie.

A co se stalo mezitím s náčelníkem? Podle podání se vrátil do džungle a cestou ho uštkl jedovatý had. Tu se teprve obrátil k Bohu a žádal o křest. Uzdravil se z uštknutí a stal se horlivým apoštolem Panny Marie.

Náboženská horlivost indiánů způsobila, že ke kmeni byl poslán kněz. Kapucín José de Najera se ujal péče o vesnici a pokřtil ji jménem San José de Aparición. Později zničila vesnici povodeň. Místo zjevení se však stalo slavným poutním místem Panny Marie z Coromoto.

1. března 1942 rozhodlo shromáždění biskupů, že prohlásí Matku Boží v Coromoto za patronku a ochránkyni Venezuely. 7. října 1944 potvrdil tuto volbu oficiálním dekretem papež Pius XII. a prohlásil Matku Boží v Coromoto oficiálně za patronku a ochránkyni Venezuely. Povýšil chrám na baziliku a Matku Boží dal slavnostně korunovat. V roce 1985 navštívil toto místo papež Jan Pavel II.

René Laurentin: Dictionnaire des Apparitions

HOUŽEVNATÉ DVOJČÁTKO

Jedno z dvojčat Gabriel Jones vážilo ve 20. týdnu těhotenství jen polovinu váhy svého bratra a jeho srdce bylo zvětšené. Jeho stav mohl ohrozit život druhého dítěte. Lékaři se domnívali, že v lůně matky nemůže přežít, a proto pokládali za humannější, když ho nechají zemřít hned. Těhotná matka souhlasila. Ale stala

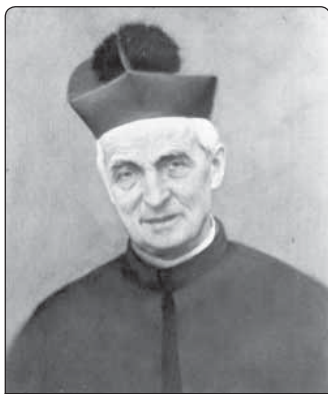

se neuvěřitelná věc. Gabriel přežil dva pokusy o usmrcení. Lékaři operovali matku s cílem připravit dítě o život, ale ono žilo dále. Pět týdnů po tomto zásahu se děti narodily císařským řezem. Nyní mají sedm měsíců a jsou obě zcela zdravé. Maminka Rebeka žasne: „Jsou spolu silně spojeni.

Stále se drží za ruku. Když jeden pláče, druhý ho těší. Lékaři se pokoušeli je v matčině lůně roztrhnout, ale oni dokázali, že jsou neoddělitelní.“

Luigi Boccardo se narodil v Moncalieri (Torino) 9. srpna 1861 jako sedmý z deseti dětí. Jeho nejstarší bratr se stal knězem a tím i jeho duchovním vůdcem v různých etapách zasvěceného života. Již jako třináctiletý byl jeho kmotrem při křtu. Vyrůstal v pokojném prostředí křesťanské rodiny a od malička pomáhal své matce, zaměstnané péčí o tak četné potomstvo.

Blahoslavený Luigi Boccardo

Rodiče byli rolníci. Když viděli, že chlapec má sklon ke studiu, dali ho zapsat do gymnázia otců barnabitů v Moncalieri, kde již studoval jeho bratr Giovanni. V tomto zbožném a horlivém prostředí pocítil po příkladu svého bratra touhu po kněžství. Také jedna z jeho sester Hyacinta se rozhodla pro službu Bohu, vstoupila do kláštera sester svaté Anny a přijala jméno Veronika.

Vstoupil do malého semináře v Giaveno. Onemocněl zde tyfem a ocitl se na prahu smrti. Po absolvování gymnázia nastoupil jako klerik do kněžského semináře v Chieri, kde už byl spirituálem jeho bratr Giovanni. Příprava na kněžství zde byla spojena se všemi problémy a pochybnostmi, nadšením a úvahami typickými pro mladý věk. Dostávalo se mu však dobré podpory od představených a především od jeho bratra. Po dvou letech na podzim roku 1899 přešel do teologického semináře do Turína, kde byl spirituálem pozdější blahoslavený Giuseppe Allamano (1851–1926), jedna ze svatých

osobností, které oživovaly duchovní život v Turíně a v Piemontu v období XIX. a XX. století.

V době studia se u Luigiho Boccarda rozvinula hluboká úcta k Panně Marii, které se zcela zasvětil a které vděčil za záchranu svého života v těžké nemoci. Uzdravil se náhle po požití lurdské vody. Dodnes se zachoval obrázek Panny Marie, na který si napsal: „To je ta, která mě zachránila a uloupila mé srdce.“

Kněžské svěcení přijal 7. června 1884 z rukou kardinála arcibiskupa Kajetána Alimondy. Den nato slavil svou první mši svatou v Moncalieri v přítomnosti dojatých rodičů, četných sourozenců a mnoha věřících své rodné farnosti.

Jeden rok působil v turínském semináři jako asistent, pak ho arcibiskup poslal do Pancalieri. Zde propukla právě epidemie cholery, která si vyžádala patnáct obětí. Sloužil horlivě nemocným a umírajícím. Jeho bratr působil v tu dobu jako farář v nedalekém Borgu. Dramatický průběh epidemie přiměl Dona Giovanniho k založení nemocnice a kongregace sester „Chudé dcery svatého Kajetána“.

Již 12. dubna 1886 povolal kanovník Josef Allamano Luigiho Boccarda jako zástupce ředitele a spirituála do Convitto Ecclesiastico della Consolata v Turíně.

Tento prestižní kněžský ústav založil v roce 1817 teolog Luigi Guala. Přednášela se zde teologie v duchu sv. Františka Saleského a sv. Alfonse M. Liguori, která odmítala tehdejší běž-

Malý seminář

Blahoslavený Luigi Boccardo

nou rigorózní morálku. Takřka všichni svatí a blahoslavení kněží z Piemontu XIX. století studovali v tomto vynikajícím ústavu. Jeho ředitelem byl v letech 1849 – 1860 Josef Cafasso. V osmdesátých letech došlo ke kontroverzím mezi profesory ústavu a arcibiskupstvím. K vyřešení krize byl povolán Josef Allamano, který si přizval Luigiho Boccarda, aby mu v této práci pomáhal.

Tito dva svatí mužové spolupracovali po dobu 30 let od r. 1886 do r. 1916. Don Luigi v pokoře, trpělivosti a starostlivosti stál svému řediteli po boku jako věrný stín. Krok za krokem ho nahrazoval při mnohých se úkolech. Patřila k nim obnova svatyně la Consolata, mnoho iniciativ pro turínské duchovenstvo, založení Věstníku a ustavení Kongregace misionářů a misionářek svatyně della Consolata. Jako zpovědník se stal slavným v celém Turíně. V roce 1913 vydal svou první knihu „Il filio spirituale“ (Duchovní syn), která se stala první částí trilogie „Zpověď a duchovní vedení“. Další díly mají název „Duchovní otec“ a „Nebeská povolání“. Trilogie se dočkala mnoha reedicí a stala se velmi populární.

30. prosince 1913 zemřel jeho bratr Giovanni a před smrtí ho určil svým nástupcem při vedení díla Sester sv. Kajetána. Bolest z bratrovy smrti byla velká. 9. ledna 1914 ho kardinál Richelmi jmenoval hlavním představeným kongregace, která se mezitím rozšířila na několik míst v Itálii.

Tak začal pro Luigiho Boccarda zcela nový život. Jestliže byl dosud zvyklý na stabilitu místa a mnišskou usebranost, nyní musel cestovat po celé Itálii, adaptovat řeholní pravidla pro dané místo, organizovat noviciát, navštěvovat různé komunity, otevírat další nové domy, kterých bylo několik desítek a stovky ses-

ter zde pečovaly o tisíce starých osob, nemocných, dětí a starých kněží.

3. prosince 1919 ho turínský arcibiskup pověřil novým úkolem: jmenoval ho ředitelem Institutu pro nevidomé sestry na ulici Lungo Dora Napoli v Turíně. Institut založila v roce 1894 Orsolina Turchi a po její smrti byl dům zatížen dluhem 120 000 lir.

Protože dům Dcer sv. Kajetána byl pro sestry již příliš těsný, bylo třeba hledat nové místo. Našel je v budově vedle ústavu pro nevidomé sestry. Generální představenou se zde stala služebnice Boží Gaetana Fontana. Kanovník Boccardo se definitivně usídlil v domě nevidomých sester. Pokračoval ve vydávání svých spisů z oboru asketiky, liturgie a duchovního vedení. S postupem let přibývalo jeho nemocí. Nikdy neoplýval zdravím. Byl malé postavy, vážil sotva 60 kg. Dal

Svatyně Krista Krále v Turíně

se však do stavby kostela Krista Krále, ve kterém chtěl mít všechno tak důstojné a vznešené, aby to bylo hodné Krista Krále. Svatyni vysvětil 24. října 1931 kardinál Maurilio Fossati.

Jako duchovní ředitel ústavu nevidomých sester poznal touhu mnoha mladých žen, které toužily po zasvěceném životě, ale pro svou tělesnou vadu nebyly do žádného kláštera přijaty. Oznámil tedy 18. ledna 1932 dívkám, že zakládá kontemplativní větve Dcer svatého Kajetána pod titulem „Dcery Krista Krále“. Jejich úkolem bude modlit se za Církev, za papeže, za kněze, zvláště za ty, kteří jsou v krizi. Na svátek Krista Krále 29. října 1932 se konala první obláčka „Dcer Krista Krále“.

Ústav pro nevidomé

V posledních letech života se mu dostalo četných uznání jak ze strany papeže Pia XI., tak od arcibiskupů a biskupů v Turíně a Piemontu. Oslav 50. výročí jeho kněžského svěcení 5. června 1934 se účastnilo 80 kněží. Ale nechybělo ani bolesti. 15. března zemřela sestra Gaetana Fontana, první generální představená Dcer sv. Kajetána, která byla od počátku spolupracovnicí jeho bratra Giovanniho, a její odchod byl pro Luigiho těžkou ztrátou.

Jeho sebrané dopisy v počtu 1027 představují sedm svazků. Byly adresovány laikům, kněžím a řeholníkům a obsahují celou jeho spiritualitu, askezi a důvěru v Boha. Ve své pokoře vynárá: „Nikdy jsem nevěřil, že

bych byl schopen dělat tři věci: psát knihy, zakládat řády a stavět kostely. A všechny tři jsem udělal...“

Protože předvídal, že se blíží jeho konec, přenechával postupně péči o různá díla svým nástupcům. Zatížen mnoha neduhy slavil poslední mši svatou ve svatyni Krista Krále 26. dubna 1936. Pak již uleh na lůžko a posilován návštěvami biskupů, přátel, kně-

Dcery Krista Krále - kontemplativní řeholnice

ží a sester dospěl až k 9. červnu, kdy pokorně a v největší prostotě odevzdal svou duši Kristu Králi. Jeho ostatky byly v roce 1937 přeneseny do svatyně na Via Lungo Dora Napoli v Turíně.

14. dubna 2007 byl v turínském chrámě Svaté Tváře prohlášen za blahoslaveného.

Ze Santi e beati přeložil -ls-

Blahořečení služebníka Božího Luigiho Boccarda

EUTANAZIE NA PARKOVIŠTI

Kontroverzní švýcarská organizace pro eutanazii „Dignitas“ poskytla smrtící injekci jako pomoc při sebevraždě dvěma německým zájemcům na jednom parkovišti u Curychu. Podle názoru prokurátora to není trestné, protože každý si může vybrat, kde chce zemřít. Jeden z dotyčných mužů přijel na toto lesní parkoviště ve svém invalidním vozidle. „Dignitas“ má v poslední době potíže, protože město Curych jí odmítá poskytnout provozní prostory.

KIRCHE IN NOT VYČÍSLILA POČET KŘESŤANŮ, KTEŘÍ VE SVĚTĚ ROČNĚ UMÍRAJÍ PRO SVOU VÍRU

Známa charitativní instituce Kirche in Not vydala zprávu o pronásledování křesťanů. V rámci celého světa přijde o život z důvodů nepřátelství k víře ročně kolem 170 tisíc křesťanů. Kromě velkého rizika ztráty života a zdraví jsou křesťané vystaveni také každodenní šikaně a diskriminaci na pracovišti, ve veřejném i v soukromém životě. Nový dokument nadace Kirche in Not nese název „*Pronásledování a zapomenutí*“. Zpráva dokumentuje, že ročně 170 tisíc křesťanů dává svůj život za víru v Krista. Ještě před čtyřmi roky docházelo v Súdánu k popravám křesťanů ukřižováním, což bylo cynicky zdůvodňováno tím, že je jim umožňováno umírat tak, jako zemřel jejich Zakladatel. Zpráva představuje politicko-sociální situaci v jednotlivých zemích i konkrétní události, o kterých informovali misionáři nebo tamější biskupové, ale o kterých se zdráhají mluvit média. 170 tisíc lidí je jedno středně velké město... Jde přitom o křesťany zavražděné za různých okolností a v různých zemích: od Turecka, přes africké země, Pákistán či Irák, kde křesťané musí žít ve velkých skupinách, chtějí-li přežít. Část mužů musí být neustále doma a chránit děti a ženy, které jsou-li ponechány o samotě, bývají považovány za kořist, kterou je možné znásilnit, prodat či oloupit. V muslimských zemích je totiž křesťan člověkem, kterého nechrání žádný zákon. Nejdramatičtější situace je podle zmíněné zprávy v Iráku, kde tamější biskupové už varovali před odchodem spojeneckých vojsk ze země, po kterém by totiž s největší pravděpodobností následovala nelitostná řez všech křesťanů, na nichž by se vybíla nenávist nemalého počtu místních islámských fanatiků. Zprávy nadace Kirche in Not *Pronásledování a zapomenutí* byla vydána její polskou sekcí a výtěžek z jejího prodeje je určen na pomoc křesťanům v Súdánu.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ALBÁNSKÉ KLARISKY UDRŽUJÍ PAMÁTKU VĚZŇŮ REŽIMU

V albánském Scutari otevřelo osm chudých klarisek svůj konvent: nachází se v budově bývalého františkánského kláštera, který byl za komunistického režimu přeměněn ve vězení. Je zde proto muzejní část, která komunistické časy připomíná. Byli zde vězňeni političtí vězni z řad inteligence, kléru, umělců a vědců. Čtyři cely byly upraveny pro výslechy: židle zde byla připevněna k podlaze, vězeň k ní byl připoután a mučen elektrickými šoky. Ampliony na dvoře vysílaly hlasitou hudbu, aby přehlušily výkřiky vězňů.

V roce 1976 vyhlásila Albánie „státní ateismus“, který jakoukoli náboženskou praxi zakazoval. Sestry každoročně slaví křížovou cestu tak, že procházejí cely a dvůr, aby připomněly památku těch, kdo zde trpěli. Někteří

z těch, kdo přežili, se sem vracejí a vydávají písemná svědectví.

Res Claritatis

HOMOSEXUÁLNÍ REKLAMA

V italském Toskánsku se objevily billboardy, na kterých je zobrazeno novorozeně s náramkem „homosexuál“. Pod obrazem je nápis: „Sexuální orientaci si člověk nemůže zvolit.“ Propagační kampaň financuje kanadská nadace Emergence, která dala námět Toskánsku bezplatně k dispozici. Plakáty se mají objevit i na školách a ve veřejných budovách. Bylo již připraveno několik tisíc plakátů. Kritika se ozývá nejen z katolické strany, ale i od samotných homosexuálů. Gianni Vattimo, filozof a jedna z nejchytřejších hlav Itálie, je homosexuál. Prohlásil však, že homosexualita se nedá svést na genetické faktory.

Kath-net

METROPOLITA KYRIL HOVOŘÍ O TÁNÍ V KATOLICKO-PRAVOSLAV- NÝCH VZTAZÍCH

Moskva. „Dobu tání“ v katolicko-pravoslavných vztazích předpovídá v mimořádném rozhovoru pro Vatikánský deník L'Osservatore Romano ruský pravoslavný metropolita Kyril, který je vedoucím úřadu moskevského patriarchátu pro zahraniční vztahy, tedy jakousi pravou rukou moskevského patriarchy Alexije II. Podle mínění metropolity Kyrila je příčinou oteplení vzájemných vztahů s ruskou pravoslavnou církví jmenování nového katolického ordináře v Moskvě. Metropolita Kyril označuje arcibiskupa Pezziho za „člověka dialogu a spolupráce“, což vzbuzuje naději na další vzájemné sblížení. „Máme stejné duchovní a morální hodnoty“ – prohlásil metropolita. „A jde o to, aby ruští katolíci žili spolu s ruskými pravoslavnými v pokoji.“ Výmluvným dokladem slov ruského pravoslavného metropolity byla také účast představitelů moskevského patriarchátu na biskupském svěcení arcibiskupa Pezziho, kterému patriarcha Alexij II. zaslal svůj osobní pozdrav a blahopřání.

*Česká sekce
Vatikánského rozhlasu*

PŘÍRŮSTEK SEMINARISTŮ V NĚMECKU

Podle výroční statistiky přihlásilo se letos do německých seminářů 109 kandidátů, to je o 9 více než loňského roku. Celkem je v seminářích 894 kandidátů kněžství, tedy stejný počet jako loni. Mírně pozitivní vývoj se však může projevit teprve po několika letech.

Na celém světě přibývalo v minulém roce 169 kněží. V Evropě však počet kněží poklesl o 1189. Na celém světě klesl počet řeholních kněží o 600. Nejlépe obsazený seminář v Evropě je Papežská vysoká škola v Heiligenkreutzu v Rakousku, kde se připravuje 110 seminaristů a řádových studentů. Nedostatek kněží není tedy problémem Církve, ale jednotlivých zemí.

Kath-net

Guido Horst

Stigmata sv. P. Pia zůstávají záhadou

Zvěsti, že P. Pio si stigmata způsobil sám, se projeví jako bouře ve sklenici vody.

Bylo to jako útok na italskou národní svatyni. V roce 2002 svatořečený Pater Pio z Pietrelciny je z náboženského života Itálie neodmyslitelný. Jeho obrazy visí v barech, v autech a autobusech a na všech je vidět, jak žehná se

města provincie, do které klášter patří. Podle tohoto svědectví objednal tehdy již za hranicemi kláštera známý P. Pio sklenici fenolu a později ještě dezinfekční prostředek Veratrin. To lékárník odmítl a poslal objednávku kapucína biskupovi do Manfredo-

zavázanou rukou, aby skryl stigmata na svých dlaních. Zprávy, že si tento svatý kapucín způsobil tyto rány sám pomocí kyseliny, vyvolaly velké pozdvižení, které však opět umlklo. Pověst velkého světce z kláštera San Giovanni Rotonda zůstala nedotčena.

Debaty vyvolala knížka turínského historika Sergia Luzzatta. K polemice přispěla navíc okolnost, že tento autor je Žid. V knížce „Druhý Kristus. Pater Pio a Itálie dvacátého století“ kromě četných pramenů autor použil i svědectví jednoho lékárníka z Foggie, hlavního

nie, který byl odpůrcem P. Pia. Ten předal zprávu Vatikánu, kde zůstala bez odpovědi.

Několikadenní velké vlnobítí

Kapucínský řád již před časem odmítl podezření, že P. Pio si rány způsobil sám. V danou dobu měl v klášteře na starosti zdravotní službu a používal fenol k dezinfekci injekčních stříkaček. Pokud jde o dezinfekční prostředek Veratrin, otec Pio se za svá stigmata styděl a snažil se je všemožně zakrýt. Ale svědectví lékárníka stačilo, aby na několik dnů vyvolalo velké vlnobítí. Jedni si vzpomněli na vnitrocír-

BISKUP LAUN VYZNAMENÁN

Organizace na ochranu života Human Life International udělila cenu Galen Award 2007 salcburskému biskupovi Andrea Launovi za neúnavnou angažovanost a statečnou neohroženost v boji za ochranu lidského života a rodiny.

Biskup Laun praktikuje ve svém životě a jednání heslo kardinála Galena: „Nec laudibus, nec timore.“ – Ani chvála, ani strach z lidí nesmí určovat myšlení a jednání člověka.

kevní vyšetřování a na nepochopení i papeže Jana XXIII. Jiní viděli v knize „židovsko-zednářské spiknutí“, které má pošpinit památku velkého světce. Teprve televizní vystoupení Luzzatta a článek katolického spisovatele Vittoria Messoriho se postaraly o to, aby záležitost z médií zmizela.

Stigmata otce Pia se z jeho těla ztratila beze stopy až v předvečer jeho smrti v roce 1968. Byla v době jeho života předmětem několikanásobného odborného lékařského vyšetřování. První zpráva je z roku 1919 a vylučuje možnost zásahu, který by takové rány vyvolal. Jiný lékař započítal rány na dobu dvou týdnů a musel konstatovat, že rány se

ani nezánitily, ani nezačaly hnisat. Všechny tyto zprávy včetně lékárníkova svědectví jsou součástí několika tisíc stran v aktech k svatořečení a byly pečlivě prošetřeny. Padesát let trvající rány se nedají vysvětlit skleničkou fenolu. „Já jsem záhada,“ řekl jednou otec Pio, „především sám sobě.“ A u toho také zůstalo.

*Die Tagespost
překlad -lš-*

Jesle jsou nežádoucí

Švédská odbornice kritizuje v interview pro list Die Welt snahy idealizovat dětskou péči v jeslech.

Opatrování dětí mladších než tři roky cizími osobami je definitivně špatné. Tvrdí to Anna Wahlgrenová, 65letá matka devíti dětí a babička jedenácti vnuků. Tato feministka je ve Švédsku velice populární autorkou („Dětská kniha“, „Děti nás potřebují“). Wahlgrenová říká: „Je nebezpečné vzdalovat dítě mladší tří let od jeho hejna.“ Tímto „hejnem“ rozumí rodinu a důvěrně známé domácí prostředí. „Žádné mládě se nikdy neodděluje od svého stáda. Když najdeme mládě mladší než osm týdnů mimo své stádo, znamená to, že je z něho vyobcováno.“

Podle její dlouholeté zkušenosti potřebují „děti mladší tří let velice jasně vědět, odkud jsou a kam patří, kde je jejich místo na tomto světě“. Pak teprve se rozvíjejí zcela samostatně a z vlastního podnětu a vůle zvětšují akční rádius svých potřeb vzdálit se také od „stáda“ a objevovat nový svět.

Švédský sociální systém věnoval více pozornosti zisku než lidským hodnotám. 70 % švédských rodičů dává přednost tomu, ponechat děti do tří let v rodinném domácím prostředí.

Na celém světě není ani jednoho jednoleté dítě, které by dobrovolně chtělo odejít od rodičů a z domova, aby trávil svůj den někde jinde. Ignorujeme přiro-

zené potřeby našich maličkových, a velmi dobře to víme.

Tímto svým postojem si Wahlgrenová získala mnoho nepřátel. Říká, že tento požadavek neznamená, že žena musí zůstat

Anna Wahlgrenová

jen u sporáku. Může také odejít na čas z domu, ale je důležité, aby dítě zůstalo ve svém důvěrně známém prostředí a byl u něho někdo z domácích, otec nebo babička.

Peníze hrají mnohem menší roli, než si myslíme. „Rodiče a společnost musí dbát především na priority. Je docela dobře možné několik roků žít s poněkud menším příjmem, když poněkud omezíme svůj životní standard.“ Ví, o čem mluví, protože sama žila nějakou dobu jako samovychovatelka. „Byly doby, kdy jsem se v zchátralém domku na venkově snažila psát krátké povídky. Každodenní život byl primitivní, ale dětem se vedlo dobře. A já jsem vedla život, při kterém jsem mohla stát vzpřímeně.“

Překlad -ls-

NÁSILÍ NA MLADÉ KŘESŤANCE V PÁKISTÁNU

Osmnáctiletá Razia byla několik dnů na návštěvě u tety a v domluvený den se nevrátila domů. Po marném horečném hledání si příbuzní vzpomněli, že dívka mluvila o jednom muslimovi, který ji sledoval krok za krokem.

Sajid popřel, že by měl se zmizením dívky něco společného. Teprve po deseti dnech se dívka objevila ve stavu těžkého šoku. Sajid ji unesl, několikrát znásilnil a nutil, aby přestoupila k islámu. Během desetidenního hledání byla policie sice informována, ale sama nepodnikla vůbec nic, protože se obávala, aby z toho nevznikl velký případ s náboženským pozadím. Dívka je nyní v lékařském ošetření a pachatel volně pobíhá.

Kath-net

výkladů a po seznámení s mnoha názory – ať už souhlasnými, nebo odmítavými – usoudil, které jsou nejspolehlivější, a tak jako zkušený směnárník odmítl falešnou minci“ (Contra Rufinum 1,16).

Usvědčoval energicky a temperamentně heretiky, kteří popírali tradici a víru Církve. Dokázal také důležitost a význam křesťanské literatury, která se stala opravdovou kulturou, takže si nyní zaslouží srovnání s onou klasickou: udělal to, když napsal De viris illustribus, dílo, ve kterém Jeroným představuje životopisy více než stovky křesťanských autorů. Napsal také životopisy mnichů a osvětlil tak vedle jiných duchovních cest také mnišský ideál; kromě toho přeložil díla různých řeckých autorů. Konečně ve Sbirce dopisů, vrcholném díle latinské literatury, představuje se Jeroným se svými charakteristikami jako člověk kultivovaný, asketický a vůdce duší.

Žít s Písmem svatým

Čemu se můžeme naučit od svatého Jeronýma? Zdá se mi, že především tomuto: milovat Boží slovo v Písmu svatém. Svatý Jeroným říká: „Neznat Písmo znamená neznat Krista.“ Proto je důležité, aby každý křesťan žil ve styku a osobním dialogu s Božím slovem, které je nám dáno v Písmu svatém. Tento náš dialog s ním musí mít dva rozměry: na jedné straně to musí být dialog skutečně osobní, protože Bůh rozmlouvá s každým z nás skrze Písmo sva-

té a má poselství pro každého. Musíme číst Písmo svaté nikoliv jako slovo z minulosti, nýbrž jako slovo Boží, které se obrací také k nám, a snažit se pochopit, co nám chce Pán říct. Ale abychom neupadli do individualismu, musíme si být vědomi, že slovo Boží je nám dáno právě proto, abychom tvořili společenství, abychom se sjednotili v pravdě na naší cestě k Bohu. Proto i když je to vždy slovo osobní, je to také slovo, které utváří společenství, které buduje Církev. Proto je musíme číst ve společenství s živou Církví. Privilegovaným místem pro četbu a naslouchání Božím slovu je liturgie, ve které tím, že slavíme Slovo a zpřítomňuje se Kristovo Tělo, uskutečňujeme Slovo ve svém životě a činíme ho mezi sebou přítomným. Nesmíme nikdy zapomenout, že Boží slovo překračuje dobu. Lidské názory jdou do prázdna: to, co je dnes to nejmodernější, bude zítra zastaralé. Boží slovo naopak je slovo života věčného, nese v sobě věčnost, to, co platí povždy. Když v sobě neseme Boží slovo, neseme v sobě věčnost, věčný život.

A tak uzavírám slovem svatého Jeronýma k svatému Paulínu z Noly: velký exegeta v něm vyjadřuje právě tuto skutečnost, tj. že v Božím slově přijímáme věčnost, život věčný. Svatý Jeroným říká: „Snažme se zde na zemi naučit oněm pravdám, jejichž jistota přetrvává až do nebe“ (Ep 53,10).

Bollettino Vaticano 7. 11. 2007
Mezitimulky redakce Světla

Sestra Faustyna patří k těm světcům, u kterých hranice mezi přirozeným a nadpřirozeným jsou vždy jakoby plynulé. Prostor a čas se prolamují, duchovní svět (andělé, svatí, duše zemřelých atd.) k těmto lidem přistupují a zanechávají za sebou zářící stopy.

Tito světci disponují transparentností do duchovního světa, která daleko překračuje naši představitelství.

Mnoho lidí má tendenci tuto stránku světců nejen zpochybňovat a podezřívát je, ale dokonce ji se vši rozhodností odmítat. A přece existují tyto nadpřirozené dary, tato transparence pro duchovní svět. Je přítomná v životě mnoha světců a mystiků, patří k jejich zkušenosti a výpovědi o ní se v zásadě tak shodují, že je nelze odbýt jako nějakou smyšlenku. Naopak, jsou darem pro lidi ze všech stran napadaných pro svou víru. Chtějí s obdivuhodnou mocí poukázat na věčný duchovní svět toho, co je nadpřirozené, krásné, opravdové, svaté a zázračné. „Takové dary, ať už představují zvláštní silou osvícení nebo jsou prostě obecně rozšířeny, je třeba přijímat s vděčností a útěchou, protože jsou pro Církev v jejích potřebách velmi užitečné“ (II. vat. koncil). Samozřejmě máme všechno zkoumat a pamatovat, že tam, kde je světlo, je také stín.

Sestra Faustyna nám tedy sděluje:

Zjevení zemřelých

Když jsem se uložila k odpočinku, přišla ke mně duše, zaklepala na skříňku, probudila mě a prosila o modlitbu. Chtěla jsem se jí zeptat, kdo je, ale zkrotila jsem svou zvědavost, spojila jsem tento malý sebezápor s modlitbou a obojí jsem obětovala za ni.

V tomto úryvku jsou dvě výpovědi, kterých si nyní blíže všimneme. Sestra Faustyna říká, že v noci přišla za ní duše, probudila ji zaklepáním a prosila o modlitbu. Známe taková

zjevení ze života mnoha světců a mystiků, ale i od mnoha omilostněných lidí. Je jejich posláním pamatovat na trpící část Círky, na duše v očistci a prokazovat jim lásku svou přímluvou. Takoví lidé, kněží i laici, žili za všech dob a jsou i dnes mezi námi. Svatý František Saleský měl pro takovou službu lásky duchovního milosrdenství vůči duším zemřelých úchvatná slova, a jak jen mohl, doporučoval tuto lásku k zesnulým.

Nyní dojde tu a tam k tomu, že tyto své zážitky někomu sdělují, jako sestra Faustyna v tomto úryvku. Nepřipadá jim to zpravidla lehké o tom mluvit. Udělali zkušenost, že druzí je neberou vážně nebo že všechno pokládají za výmysl. I kdyby tomu tak bylo, že tyto jevy vycházejí z duševní nemoci, tito lidé mají právo, aby je druzí brali vážně, a to i kněží. Víme o lidech, které často vyleká noční klepání a šramot a neobvyklé duchovní skutečnosti je velice polekají a tak vyděsí, že se někdy neodvažují večer ulehnout do lůžka. Těmto lidem naléhavě radím, aby se ode-

brali za knězem, se kterým o tom mohou hovořit a který jim může pomoci. Již samotný takový rozhovor je často úlevou.

Žádnou zvědavost, nýbrž modlitbu!

Sestra Faustyna nám chce sdělit důležité poselství, které zní: *V takových případech žádnou zvědavost, žádné hloubání, nýbrž modlitbu!* K tomu ještě jiné místo z jejího Deníku:

V noci přišla ke mně jedna duše... Dala mi pocítit svou přítomnost a to, jak velice potřebuji moji modlitbu. Modlila jsem se za ni chvíli, ale cítila jsem, že její duch ode mne neodchází. Tu jsem si řekla v myšlenkách: „Jsi-li z dobrých duchů, nech mě na pokoji, a ztřešší ranní odpustky budou pro tebe.“ V tom okamžiku duše ode mne odešla. Poznala jsem, že je v očistci.

Tento příklad nám dává dobrý návod, jak se lidé mají chovat, když zažijí něco podobného. Zkušenost z pastorační skutečnosti ukazuje, že lidé, kteří prožívají podobná noční „zjevení“, často nevědí, zda jsou to duše zemře-

lých, nebo duchové z podsvětí. Kdo má takové zážitky, musí se, jak bylo výše řečeno, svěřit zkušenému duchovnímu vůdci a nesmí se v takové situaci vydávat na šikmou plochu.

Ještě jedna věc je v tomto úryvku pozoruhodná. Sestra Faustyna říká: „Dala mi pocítit svou přítomnost a to, jak velice potřebuji moji modlitbu.“ Takové vědomí není nic mimořádného a stává se to mnoha lidem, především těm, kteří vedou tichý duchovní život. Takové vjemy nemáme potlačovat, nýbrž připustit, tiše jim naslouchat, co nám chtějí říct. Když nám někteří lidé přijdou náhle na mysl, když jejich přítomnost obzvláště pocítujeme, ať už jsou to zemřelí nebo i živí, pak bychom se za ně měli uvědoměle modlit a žehnat jim. Že zemřelí nejsou jednoduše mrtví, že nejsou zcela odpoutaní od života a nežijí mimo všechnu skutečnost, to nás učí dogma o společenství svatých. Všichni jsme pozdvížení do Boží přítomnosti, do tajemství jeho lásky a čím více jsme pro tuto lásku otevření, tím více se mohou životy vzájemně duchovně dotýkat. To je také důvod, proč se Církev ve mši svaté stále modlí za zemřelé. V jedné knize s církevním schválením stojí tato věta: *Duše zemřelých vědí všechno, co se o nich mluví, co se pro ně koná, jsou nám mnohem blíže, než si myslíme, jsou nám velice nablízku.* Kdo tomu může uvěřit, ten také porozumí následujícím slovům Marie Anny Lindmayerové:

Žádný úsek mého života nebyl šťastnější, milostiplnější než doba, kterou jsem strávila s dušemi v očistci. Dostala jsem od Boha poznání, že láskou k zemřelým mu prokazujeme největší potěšení, protože tyto duše mu velice leží na srdci, ale jsou také nejubožejší, protože si samy vůbec nemohou pomoci.

(dokončení)

Z-sks-43/2007 přeložil -lš-

ZPOVĚĎ V POLSKU

Podle sdělení ředitele Polského institutu pro církevní statistiku Witolda Zdaniewiczze 80 % polského obyvatelstva alespoň jednou za rok přistupuje ke svátosti smíření. Počet těch, kteří se pravidelně zpovídají, je tedy v Polsku nadprůměrný. Věřící soudí, že tato svátost nemá žádné vedlejší nežádoucí účinky a uzdravuje duši. Papež Benedikt XVI. vyslovil politování, že se u lidí vytrácí smysl pro hřích a současně se množí komplexy viny. Apeloval na kněze, aby se snažili ve zpovědi zdůraznit milosrdnou Boží lásku.

Willigis Jäger

Výroky benediktina Patera Willigise Jägera vyjadřují tuto diskrepanci zcela jasně. Ani Jäger se nemůže vyhnout protikladu v obrazech Boha, proto z toho vyvodil závěr, že se postaví spíše na stranu buddhistického nebo přinejmenším neosobního pojetí Boha:

„Bůh se zjevuje ve stromě jako strom, ve zvířeti jako zvíře, v člověku jako člověk. On je Symfonie, která zní. Je skladatel, který nestojí mimo a diriguje. On zní jako tato symfonie. On je hudba, a všechny formy jsou noty. To, co nazýváme Bůh, se tvoří nově z okamžiku na okamžik.“

Toto pojetí má za následek, že se Jäger rozloučil i s autentickým křesťanským pojetím vykoupění skrze Ježíše Krista: „Vykoupění... je poznání, že všechno je jedno. Vykoupění je totéž jako probuzení k našemu pravému bytí, k naší pravé identitě. Je to proces odhalení a osvobození. Co skutečně jsme, nezačíná narozením a nekončí smrtí. Předosobní skutečnost se rozvíjí na mimochasovém pozadí. Osobní a individuální vzniká, když tato první skutečnost vystoupí a rozlije se do nesčetných forem.“

Alfréd Singer komentoval tento pohled výstižně, když napsal: „Tím ztrácí křesťanská víra svůj rozhodující smysl. »Zjevení« už v něm nemá dějinné místo, nýbrž uskutečňuje se pouze v lidském vědomí, v mystické zkušenosti jedince. (...) V této koncepci je zúžen rozdíl mezi Bohem a tvorem. Božské a lidské se tu jeví jako v podstatě totožné.“

I evangelík Herald Lamprecht to potvrzuje: „Že Ježíš Kristus zemřel před 2000 roky, nemá již pro Willigise Jägera jedinečný význam. Vykoupění se podle něho neuskutečňuje v zástupné Ježíšově smrti, nýbrž skrze poznání vnitřní jednoty mezi člověkem a Bohem. Tato jednota zahrnuje všechna náboženství. I když různými cestami nakonec vedou všechna k jednomu cíli.

Jak se snáší křesťanství se zen-buddhismem?

Již nějakou dobu se v církvi diskutuje o slučitelnosti buddhistických meditačních praktik a křesťanských obsahů, přesněji řečeno existuje tu závažná otázka, zda je možné popsat cestu tzv. „křesťanského zenu“.

Ve vnější oblasti kultů a ritu to sice není vidět, ale ezoterické cesty náboženství si odpovídají a vedou z různých stran na vrchol hory, k jednotě s Bohem, ať už je to Bůh Abrahámův nebo Alláh nebo Nic.

To vyjadřuje Jäger tím, když prohlašuje mystiku za »transkonfesionální«, že se prostírá nad tradičními hranicemi vyznání (u něho i náboženství). Kolik však má toto pojetí ještě společného s původními náboženstvími, to je velká otázka.“

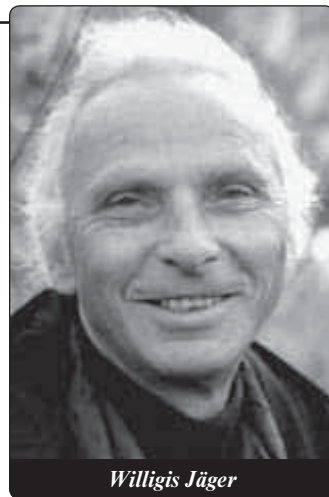
Jägera však kritizují i ti, kteří usilují o jednotu mezi křesťanstvím a zenem a pokládají Jägerovo pojetí za teologicky zkorumpované a problematické. Bernard Groms k tomu říká: „Křesťan by se neměl domnívat, že může skrze zen a meditaci zakoušet bez-

prostředně božství. To by byl naivní intuitismus. (...) To, do čeho se věřící křesťan ponořuje, neurčuje jen víra ve stvoření, ale také víra ve zvláštní zjevení Boha v Ježíši Kristu. Proto je svědectví Bible pokládáno za údajné studium Sutry.“

V tomto případě by tedy mělo podle něho platit, že je třeba v církvi podporovat „křesťanský zen“, ale s „darem rozlišování a nikoliv výlučně, nýbrž jako součást plurality duchovních nabídek“.

Chybějící dar rozlišování

Jenže všechno vážně právě na daru rozlišování, protože který z průměrných účastníků takového vzdělávacího semináře je tak katecheticky podkovan, aby dokázal rozlišit, co je mezi křesťanstvím a buddhismem spojujícího a co rozdělujícího?

Willigis Jäger

fanstvím a buddhismem spojujícího a co rozdělujícího?

Není to tedy naivní chtít provozovat mezináboženský dialog, když na vlastní straně křesťanů k tomu nejsou potřebné předpoklady? Nebo jinak řečeno: Je schopen „křesťanský zen“ najít opět cestu k původním křesťanským kořenům? Neodvádějí ho jeho buddhistické prvky spíše ještě dále od nich?

Mnoho odpovědných vedoucích v křesťanských vzdělávacích zařízeních raději riskuje tento problém, než aby se vzdali výnosných meditačních kurzů. Pro mnohé z nich jediným prostředkem, jak udržet rentabilitu vzdělávacího zařízení, je nabízet to, po čem je poptávka. A k tomu patří také buddhismus.

Musíme se ovšem také ptát, zda se tu nestavějí proti sobě podvědomě významné předsudky: předšudek o údajně „dobrém buddhismu“ proti předšudku o zdanlivě „špatném křesťanství“, jehož trestající Bůh Soudce věřící zotročuje.

Osvobozuje však buddhismus opravdu člověka svým neúprosným zákonem karmy, ve kterém se musí člověk kát i za hříchy minulých životů? A je Bůh křesťanů skutečně jen trestající Soudce? Není spíše tím Bohem, který skrze svého Syna Ježíše Krista člověka osvobozuje? Křesťané by se měli setkávat s buddhismem jako součástí kulturního dědictví, aby s ním mohli vést důstojný dialog, ve kterém se nepopírají ani určité společné ani rozdělující prvky.

-zenit-

NEDELNÍ ODEV VĚŘÍCÍCH

Brzy po Koncilu odložili kněží duchovní oděv a začali se oblékat sportovně. Věřící se záhy této módě přizpůsobili ve způsobu, jak se oblékají na nedělní bohoslužby. Neboť i pro věřící platil dříve nepředepsaný, ale trvalý a samozřejmý obyčej oblékat se na bohoslužby svátečně. Nyní se oblékají často jen tak, jak jsou zvyklí ve volném čase. Neprosazují se jen džíny, ale i móda mini. V letních měsících jsou některé ženy a dívky oblečeny přímo provokativně. Zdalipak ještě někdo pamatuje na slova Panny Marie, která řekla malému Hyacintě ve Fatimě: „Přijde móda, která Spasitele velice uráží. – Osoby, které chtějí sloužit Bohu, nesmí mít s takovou módou nic společného!“ Tato varovná slova jako by vůbec nezazněla.

Oblékání je jistě i věc vkusu a o vkusu se, jak známo, nedá diskutovat. Ale je zcela nesporné, že dnešní móda je vědomě upravována tak, aby byla „sexy“. Něco takového do kostela nepatří. Dříve měly ženy více vkusu pro to, co jde a co nejde. Holá břicha nepatří do kostela, stejně jako holá ramena a záda. Nemusí Pán mnoha věřícím říct: „Příteli, jak jsi sem přišel, když nemáš svatební oděv?“ (Mt 22,12)

Nesmíme jistě zapomínat, že „svatební šat“ je především „šat posvěcující milostí“. Ale jestliže se pro své světské svátky oblékáme svátečně, neměli bychom se na „svátku víry“ a setkání s Nejvyšším objevit v tom nejlepším, co máme? -sks-

Proč se modlit?

V evangeliu je jeden velmi krásný obraz modlitby: Když se apoštolové vrátili ze svého prvního poslání, Ježíš jim řekl: „*Pojďte na osamělé místo, kde budeme sami, a trochu si odpočíte*“ (Mk 6,31). Ježíš vyzval učedníky po namáhavé práci, aby si u něho trochu odpočinuli. Byla to svým způsobem první duchovní obnova.

Právě v době, jako je dnešní, která je poznamenána hořečným spěchem, stresem, výkonem a aktivismem a podobnými fenomény, které lidi zatěžují, jsme jako křesťané povoláni, abychom se stále vraceli k tomu, co je podstatné, do klidu na „osamělém místě“, abychom si u Ježíše odpočinuli a znovu načerpali síly: tělesně, ale ještě více duchovně.

Ve světě povolání existuje jeden nebezpečný princip: *Kdo se zastaví, je ztracen*; tzn. kdo není stále na nejnovější úrovni, kdo není stále plně informován, je ztracen. Z křesťanského hlediska musíme zdůraznit také protikladný princip: *Kdo se nikdy nezastaví, je ztracen*.

Jeden kněz napsal jednou provokativní článek pod titulem: *Nestarám se o auto více než o svou duši?* Opravdu, někdy trváme pedanticky na tom, aby naše auto bylo pravidelně v servisu, abychom nezapomněli na výměnu oleje. A kdo už někdy zůstal na dálnici stát s prázdnou nádrží, stará se vždy o včasné tankování.

Když jednou zval farář vysoce postavenou osobnost k nedělní modlitbě, dostal odpověď: *Jsem příliš zaměstnaný. Tu řekl farář: „Tento muž mi připomíná jednoho dřevorubce, který mrhal časem a silou, protože pracoval s tupým náradím. Řekl totiž, že nemá čas si nabrousit svou pilu.“*

Čas, který věnujeme Bohu, není nikdy ztracen ani promar-

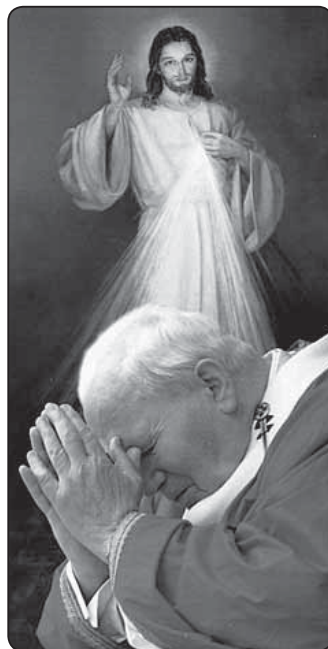
něn, nýbrž je to čas, který nám velice přijde k dobru.

Matka Tereza měla jedno krásné přirovnání o modlitbě z evangelia: „*Když není rato-lest spojena s vinným kmenem, uschne. Tímto spojením s vinným kmenem je modlitba, především v neděli. Když toto spojení existuje, je zde láska, je zde radost. Tak se stáváme slunečním světlem Boží lásky, naději na věčnou blaženost, plamenem horoucí lásky.*“

Papež Jan Pavel II. vždy naléhavě zdůrazňoval absolutní nezbytnost osobní modlitby v životě křesťana. Jednou přednesl velice originální nápad: Máme začít den *duchovním aerobikem*. Kristus má být první, koho ráno vpustíme do svého srdce. Jan Pavel II. připomíná slova velkého církevního Otce Ambrože: *Kristus má být první světlo, které září do tajemství tvého srdce* (Gen. audience 16. 1. 2003). Papež apeloval na všechny přítomné, aby začínali den modlitbou k Bohu, aby nám byl celý den nablízku a vedl nás.

Stres začíná často již ráno. Lékem může být několik tichých minut, krátká modlitba, než nastartuje nový den, abychom si připomněli to nejpodstatnější a jediné důležité v našem životě... Modlitba je rozhovor s Bohem, který ráno začne a přes den pokračuje, především v obtížných chvílích života.

Ježíš vyzval učedníky, aby si u něho odpočinuli. To znamená, že naše modlitba nemusí vždy spočívat v těch nejkrásnějších slovech. Pomyslet prostě na Boha je také již modlitba, možná niternější, než jakou mohou vyjádřit slova.

Známý francouzský spisovatel Paul Claudel, který byl na francouzském vyslanectví v Japonsku, vstoupil jednou do kostela a vyslovil tuto modlitbu:

„*Je poledne. Uviděl jsem otevřený kostel a pocítil jsem nutkání, abych vstoupil dovnitř. Matko Boží, já nepřicházím, abych se modlil. Já nemám nic, co bych ti mohl darovat, o co bych tě mohl prosit. Přišel jsem prostě, abych se na tebe podíval a chvíli pobyl u tebe. Nechci nic říkat, jen tu*

prostě být, dívat se na tebe a nechat mluvit své srdce...“

Mnoho lidí však neví, jak se správně modlit. Stalo se to už apoštolům. Viděli Ježíše, jak se modlí, a jeho modlitba na ně tak zapůsobila, že prosili Pána: „*Pane, nauč nás modlit se...*“ (Lk 11,1).

Přítom modlitba není nic těžkého, jen je třeba začít. V moderním světě práce je jedna zásada, která zní: „*learning by doing*“ – naučit se něčemu tím, že to děláme. To je princip, který může platit i pro naši víru a naši modlitbu. Zakusíme Boha, když se pokusíme s Bohem žít a nechat ho vstoupit do našeho života: skrze svátosti, skrze četbu a rozjímání z Písma svatého a především skrze každodenní modlitbu.

Svatí nám v tom dávají příklad. Pro ně nebyl Bůh a jeho existence pouhou pravdou víry, nýbrž byl to „*Někdo*“, Ty, osoba, někdo, koho můžeme denně zakusit a zažít. A čím více dáváme Bohu vstoupit do svého života, tím více zakoušíme jeho dobrotu a jeho lásku.

V Katechismu katolické církve je na začátku 4. dílu o křesťanské modlitbě významná věta:

Člověk se modlí, jak žije, protože žije, jak se modlí. Jestliže nechce denně jednat podle Kristova ducha, nemůže se ani denně modlit v jeho jménu (2725).

Jak se modlíme, tak žijeme. A jak žijeme, tak se modlíme.

Jeden klavírní virtuos řekl: „*Jestliže jeden den necvičím, poznám to. Jestliže necvičím dva dny, poznají to moji přátelé. Jestliže necvičím tři dny, pozná to publikum.*“

Podobně se mi daří s vírou a především s modlitbou. Jestliže se nemodlím jeden den, pozná to Bůh. Jestliže se nemodlím dva dny, pocítím to sám. Jestliže se nemodlím tři dny, pocítí to moje okolí (Hoffsümmer, *Krátké příběhy*, III, 100).

Modlitba a život patří k sobě.

Z-sks-43/4007 přeložil -lš-

2000 € NA ULEHČENÍ SVĚDOMÍ

Japonští rodiče, kteří se rozhodli pro potrat svého dítěte, vynakládají mnoho peněz, aby se zbavili pocitu viny. Rodiče se obávají, že dítě, které nemohlo přijít na svět, se může rodině pomstít a způsobit v rodině nemoc, neúspěch, neštěstí, finanční starosti a jiné problémy. Šintoistické chrámy si z toho udělaly výnosný obchod. Až 2000 € platí rodiče za sošku holo-hlavého mnicha Jizo. Za četbu buddhistických modliteb se platí zvlášť. Protože nenarozené děti nejsou podle japonské mytologie schopny samy překročit řeku smrti, má jim při tom pomáhat Jizo. Ročně dochází v Japonsku téměř ke 300 000 potratů. Katolické nemocnice zřídily boxy, kde mohou rodiče nechtěné dítě odložit. Doufají, že se tím počet potratů podaří o něco snížit.

Král a jeho poddaní

Všechno, co Boží Syn, Pán a Král podstoupil, aby uskutečnil Otcem uložený úkol a obnovil na zemi Jeho království, je nejpádnejším důkazem, jak velice mu na tom záleží. Možná, že uprostřed dnešního světa, plného nevěry, hříchů, protikladů, bídy, nespravedlnosti a bezcitné krutosti, se nám skutečnost Božího království jeví zcela nereálná. Nesplnitelné plány a marné ideály však můžeme mít jen my lidé, kteří nevíme, na co vlastně stačíme a co všechno se nám může postavit do cesty, ale u Boha tomu tak není. On ve své věčné moudrosti a všemohoucnosti všechno vede bezpečně ke svému cíli a bez jeho vědomí se nic neděje. Odvěké záměry Boha Krále nemůže nic překazit. Jeho vládní program je vyjádřen zcela jednoznačně: *V jeho dnech povzrůstá spravedlnost a hojnost pokoje... bude panovat od moře k moři, od řeky až na konec světa (Zj 71,7-8)*. Toto království se musí stát skutečností. Má-li dnešní svět daleko k podobě takového království, pak chyba není na straně Božího záměru, ale na straně těch, kteří vstoupili pod jeho prapor a přijali úkol uskutečňovat jeho božské plány zde na zemi a především seznámat svět s tímto nejvyšším a nejslechetnějším Vladařem. Je alespoň nám, kteří neseme jeho jméno, dostatečně znám?

Sama představa krále se v našich zeměpisných šířkách již netěší velké popularitě.

My však ctíme Božího Syna jako Krále nikoliv pro jeho podobnost, ale právě pro jeho nepodobnost s pozemským vladařem, která je vlastně nekonečná. Je to zřejmé už z toho, za jakých okolností zjevuje Pán svou královskou důstojnost. Každého jiného člověka bychom na jeho místě museli pokládat za blázna. Nemá, kam by hlavu sklonil, a celý jeho dvůr se skládá z dvanácti mužů a několika žen. Z těchto jeho dvořanů ho jeden zradil a ostatní se chovají jako zbabělci. Ocítá se jako zajatec v postavení, které odpovídá ni-

koliv postavení prvního a nejvyššího, ale dokonce ani ne posledního, protože i ten nejposlednější má alespoň právo na svobodu a život, ale tomuto svrchovanému Králi byla tato práva odeprána, a to právě proto, že je král.

Dítě se nám narodí a bude nám dán syn, na jehož bedrech spočívne vláda a bude mu dáno jméno: Podivuhodný rádce, Božský hrdina, Otec věčnosti, Vládce pokoje. Jeho vláda se rozroste a míru nebude konce... (Iz 9,6n)

Je to Král, jehož představa se nikdy nemohla zrodit v lidské mysli. Kdyby se nám v této podobě Ježíš sám nezjevil, nikdy bychom si takového Boha a takovou osobnost nebyli schopni ani vymyslet, ani představit. Je tomu jako u emauzských učedníků: znali Písmo, a přesto jejich představy, jejich interpretace a jejich očekávání se zcela mýjely se skutečností. Až po nečekaném a zaskvěceném Ježíšově výkladu si uvědomili pravý jeho smysl a jejich srdce se v nich rozhořela. Teprve po Ježíšově osobním svědectví a představení jsme schopni objevovat v proroctvích a v žalmech všechny úchvatné předpovědi a předobrazy a žasnout nad nimi, používat je k oslavě Božího Syna. Dokud na ně sám Ježíš nepoukázal, nikdo ani v samotném Izraeli nehledal ani neočekával Krále a Mesiáše právě takového. Vždyť to byli právě největší znalci Písma, kteří ho vydali poha-

Ó, jaké štěstí by zavládlo na světě, kdyby se všichni jednotliví lidé, rodiny i státy nechali řídit Kristem! „Potom konečně“ - abychom užili slov, která pronesl náš předchůdce Lev XIII. před 25 lety ke všem biskupům - „bude možno vyhospodřit tolik ran; pak právo nalezne svou dřívější autoritu, obnoví se krásný mír, klesnou meče a zbraně vypadnou z rukou, když všichni ochotně přijmou vládu Kristovu a budou ho poslouchat, a každý jazyk bude vyznávat, že Pán Ježíš Kristus je ve slávě Boha Otce“ (Enc. „Annum sanctum“ z 25. května 1899). (Pius XI.: Quas primas)

nům za to, že vztahoval na sebe slova Písma, která předtím sám o sobě zjevil.

Před Ježíšem Králem musíme vždy stát s největší úctou a pokorou. I v tom případě, kdy už se nám zdá, že jsme pronikli do je-

ho tajemství a poznali svého Pána a Krále, měli bychom si být pokorně vědomi, že jsme na tom ve skutečnosti stále jako děti, které se nám hrdě chlubí tím, co svým rozumováním neobjevily, a my je musíme při tom nechat, protože víme, jak daleko ještě mají k podstatě věci, kterou zatím

nejsou schopny svými poznatky a svými schopnostmi zdaleka postihnout. I všechno, co se zasvěcenému křesťanovi jeví už jako takřka samozřejmé, je ve skutečnosti nekonečný zázrak a nevýstižné tajemství, které přesahuje všechno lidské pomyšlení. Kdo hlouběji pronikl do Božích pravd než svatý Tomáš Akvinský? A přece, když mu jednou Duch Svátý nedlouho před jeho smrtí trochu více poodhrnul záclonu, přestal psát svou Summu, protože poznal, jak daleko mají jeho slova ke skutečnosti.

Náš Král nepřebývá někde v nedostupné dálce a na nepřístupném, střezném místě. Chceme-li alespoň zahlédnout hlavu státu nebo papeže při nějaké příležitosti, ke které dojde jednou za mnoho let, musíme se vypravit kdo ví kam a spokojit se s tím, že kolem nás projede a pozdraví se s velkým zástupem a většina ho zahlédne jen z dáličky. Kolika li-

dem se podaří za života promluvit s hlavou státu nebo s papežem? Na vyjádření toho počtu jsou příliš velkou mírou nejen procenta, ale i zlomky promile.

My však za naším Králem nemusíme chodit někam daleko

ve vymezeném čase. On sám přichází za námi, chce dokonce přebývat přímo v nás, aby byl svým poddaným k dispozici bez jakéhokoliv časového omezení, a to v nejdůvěrnější blízkosti osobně s jedním každým z nich. Nikdo nemusí posílat žádost o audienci a čekat dlouhou dobu na krátkou vymezenou chvíli, pokud mu vůbec bude udělena. Proto je úcta ke Kristu Králi tak těsně a nerozlučně spojena s úctou eucharistickou, protože On právě v Eucharistii je s námi po všechny dny až do skonání světa.

Je to Král, který nevymáhá nekompromisně daně, ale štědrě rozdává své milosti. Je to Král, který vede nejzávažnější a nejtěžší bitvu, ale vede ji s jasným vědomím, že je neporazitelný. Nepřebývá v bezpečném zázemí a neobětuje pro své vítězství, slávu a moc životy svých poddaných, ale v první linii obětuje sám sebe pro jejich věčnou blaženost a slávu. Je to král, který svou nesrovnatelnou moc uplatňuje tak, že sám slouží svým poddaným daleko více než jeho poddaní jemu. Nepřítáhl za námi s vojenskou silou, aby si nás podrobil. Zve nás do svého království tím, že nám nabízí svou nekonečnou lásku. Máme Krále, ve kterém žijeme, pohybujeme se a jsme, ať už si toho jsme, či nejsme vědomi.

Nemusíme se s nikým dělit o jeho lásku a přízeň, jednomu každému ji věnuje celou a bez výhrad, jako by byl tím jediným na světě.

Ještě v jednom se tento nejvyšší Pán a Král liší od pozemských vladařů. V tom, jak je sám dokonale podřízen svému nebeskému Otci. Nepřišel, aby konal svou vůli, nýbrž vůli toho, který ho poslal. Ti, kteří pohrdli věčnou a pravou Autoritou, jediným skutečným zdrojem veškeré autority, nemohou se divit, když jejich autorita je tak málo respektována, že všechny jejich mocenské prostředky nestačí na to, aby zajistily opravdový řád, bezpečí, spravedlnost a pokoj. Popírání svrchovanosti Kristovy nad světem a jeho

Pokračování na str. 15

Ne 25. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (22) 8.10 Na koberečku (32) 8.25 Zvoneček a Kopretinka (3. díl) - Větrník 8.35 Spojené arabské emiráty 9.30 Barva uschlé růže 9.45 Pro víta mundi (55) - Don Václav Klement, SDB 10.30 Přenos mše svaté ze Slovenska (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Tandem kvíz (18) 12.50 Hornolidečko: Lidečko 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 16.30 Hlubinami vesmíru (10) 17.30 Malé biblické příběhy (22) 17.35 Zorro mstitel 19.10 Babámama 19.35 Čtete z křesťanských periodik 19.45 Momentky z ostrova krásy - Korsika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (456) (P) 20.35 Ztracen v oblacích 22.00 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 23.00 Od Klokot k Sydney 00.30 Cesty za poznáním: San Francisco 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 26. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Naučme se poslouchat 8.30 Na koberečku (32) 8.45 Čtete z křesťanských periodik 8.55 Noční univerzita: P. Petr Karas - Bible 9.45 Cesty za poznáním: Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 10.15 Octava dies (456) 10.45 Tandem kvíz (18) 11.20 Momentky z ostrova krásy - Korsika 11.40 Zvoneček a Kopretinka (3. díl) - Větrník 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi (30) - Béla Gran Jensen (1. díl) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Světlo ve stínu 16.35 Uganda, trpící perla Afriky 17.10 Exit 316 (12. díl): Pravda a lež 17.30 Hornolidečko: Lidečko 18.10 Naučme se poslouchat 18.35 Zvoneček a Kopretinka (4. díl) - Deštík 18.50 Cesty za poznáním: Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 19.20 Historie válečného letectví (1. díl): Počátek, Po válce 19.45 Barva uschlé růže 20.00 Z pokladů duše 20.05 Island (P) 21.00 Na koberečku (32) 21.20 Atlas Charity: Hnojník - Dům pokojného stáří 21.25 Přírodní krásy Ameriky (3/13) 21.55 Noční univerzita: P. Elias Vella - Ježíš ano, ale církve ne? (2. díl) 23.00 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 23.25 Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega 00.35 Cesty za poznáním: Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 27. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Island 8.55 Pro víta mundi (30) - Béla Gran Jensen (1. díl) 9.45 Cesty za poznáním: Bangkok 10.10 Od Klokot k Sydney 11.40 Zvoneček a Kopretinka (4. díl) - Deštík 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Worship - chvály v kostele sv. Václava v Ostravě 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 16.30 Pro víta mundi (55) - Don Václav Klement, SDB 17.15 Cesty za poznáním: Bangkok 17.40 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora 18.35 Zvoneček a Kopretinka (5. díl) - Duha 18.50 Barva uschlé růže 19.05 Léta letí k andě-

lům (11) - Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 19.30 Přírodní krásy Ameriky (4/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami (P) 20.30 Děková mše svatá k 30. výročí Telepace Italia (Verona) (L) 21.30 Exit 316 (12. díl): Pravda a lež 21.50 Na koberečku (32) 22.10 Tandem kvíz (18) 22.45 Hlubinami vesmíru (10) 23.45 Pro víta mundi (30) - Béla Gran Jensen (1. díl) 00.30 Octava dies (456) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 28. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: Hnojník - Dům pokojného stáří 8.10 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami 8.40 Hlubinami vesmíru (10) 9.40 Exit 316 (12. díl): Pravda a lež 10.00 Cesty za poznáním: Stockholm 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 12.00 Z pokladů duše 12.05 Uganda, trpící perla Afriky 12.35 Léta letí k andělům (14) - Olga Kopecká-Valeská 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Ježíš ano, ale církve ne? 17.05 Momentky z ostrova krásy - Korsika 17.20 Štúdio AHA! (9) (P) 18.05 Cesty za poznáním: Stockholm 18.15 Exit 316 (13. díl): Hněv (P) 18.35 Pasáček Asaf (2. díl) 18.45 Žilina (P) 19.15 Pro víta mundi (55) - Don Václav Klement, SDB 19.55 Z pokladů duše 20.00 Jiří Wolker - Básníková pouť (P) 20.40 Island 21.25 Atlas Charity: Charita Český Těšín, Havířov - vzdělávací středisko 21.30 Hornolidečko: Lužná 21.45 Barva uschlé růže 22.00 Noční univerzita: P. Petr Karas: Bible 22.35 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.05 Tandem kvíz (18) 00.40 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 29. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Uganda, trpící perla Afriky 8.40 Dětská televize (listopad 2007) 9.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Ježíš ano, ale církve ne? 10.05 Přírodní krásy Ameriky (4/13) 10.35 Island 11.25 Hornolidečko: Lužná 11.40 Zvoneček a Kopretinka (5. díl) - Duha 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Žilina 12.35 Přírodní krásy Ameriky (4/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Island 17.00 Naučme se poslouchat 17.25 Světlo ve stínu 18.00 Tandem kvíz (19) (P) 18.35 Zvoneček a Kopretinka (6. díl) - Mrazík 19.05 Žilina 19.30 Octava dies (456) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi (56) - P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský (P) 20.55 Cesty za poznáním: Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 21.25 Naučme se poslouchat 22.30 Exit 316 (13. díl): Hněv 22.50 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami 23.20 Od Klokot k Sydney 00.45 Na koberečku (32) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 30. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Jiří Wolker - Básníková pouť 8.45 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora 9.05 Žilina 9.30 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 10.30

Čtete z křesťanských periodik 10.40 Cesty za poznáním: Bangkok 11.05 Naučme se poslouchat 11.40 Zvoneček a Kopretinka (6. díl) - Mrazík 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Zorro mstitel 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Žilina 17.55 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora 18.15 Exit 316 (13. díl): Hněv 18.35 Zvoneček a Kopretinka (7. díl) - Rozloučení 18.45 Island 19.35 Světlo ve stínu 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kulatý stůl na téma: Misie jinak (L) 21.30 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami 22.05 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 23.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Ježíš ano, ale církve ne? 23.05 Přírodní krásy Ameriky (4/13) 00.35 Octava dies (456) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 1. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (23) 8.10 Štúdio AHA! (9) 8.50 Zorro mstitel 9.20 Cesty za poznáním: Šanghaj (P) 9.45 Čtete z křesťanských periodik (P) 9.55 Baterka (9) (P) 10.25 Tandem kvíz (18) 11.00 Pro víta mundi (30) - Béla Gran Jensen (1. díl) 11.45 Pasáček Asaf (3. díl) 11.55 Malé biblické příběhy (23) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (4/13) 12.35 Uganda, trpící perla Afriky 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (12) - P. Miroslav Herold, SJ 16.30 Světlo ve stínu 17.00 Slavnostní nešpory z Vatikánu (L) 18.15 CHKO Jeseníky - Praděd 18.35 Pasáček Asaf (3. díl) 18.45 Veža (P) 19.05 Cesty za poznáním: Šanghaj 19.30 Streetlight 20.00 Malé biblické příběhy (23) 20.05 Christ notre Paix! 20.35 Jiří Wolker - Básníková pouť 21.15 Exit 316 (13. díl): Hněv 21.35 Žilina 22.00 Island 22.50 Noční univerzita: P. Anton Solčianský - Překonávání překážek v duchovním životě (P) 23.59 Worship - chvály v kostele sv. Václava v Ostravě 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 2. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (24) 8.15 Zvoneček a Kopretinka (7. díl) - Rozloučení 8.30 Island 9.20 Evangelium 9.25 Kamenná kytara (P) 9.35 Pro víta mundi (56) - P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Valašské Klobouky (L) 11.45 Evangelium 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Tandem kvíz (19) 12.50 Hornolidečko: Lužná 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Žilina 16.30 Perla Jeseníků Lázně Karlova Studánka 17.30 Evangelium 17.35 Malé biblické příběhy (24) 17.40 Ve jménu Ježíše (1. díl) (P) 18.05 Island 19.00 Christ notre Paix! 19.30 Čtete z křesťanských periodik 19.40 Veža 19.55 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (457) (P) 20.35 Hle, přijde Pán 21.55 Evangelium 22.00 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 23.00 Od Klokot k Sydney 00.30 Cesty za poznáním: Stockholm 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

CENAP - Centrum naděje a pomoci nabízí tyto programy:

Tvořivá předvánoční dílna: Přijďte si vyrobit pěkné vánoční dekorace! Termíny: 29. 11., 6. 12., 13. 12., klubovna v 1. poschodí, vstupné 50 Kč.

Klub rodičů - klubová setkání pro maminky a tatínky na „mateřské“: Přijďte a naleznete přijetí v přátelském prostředí, možnost sdílet své starosti i radosti, pochybnosti i objevy a inspirujte se pro běžný každodenní kolotoč péče o dítě a rodinu. Každé úterý v době 10-12 hodin, vstupné 50 Kč.

Dámský spolek - klubová setkání pro ženy nad 40: Proč se ženy potřebují společovat? • Syndrom prázdného hnízda • Už nejsem mladá a krásná, jsem jen krásná • První manželky to nemají snadné • Dokážu začít znovu? • Já a tchyně?! • Rodiče už nejsou soběstační • Už to bude pořád stejně? • Dá se důchod prožít tvořivě? • Komu mohu být užitečná? Každé úterý v době 18-20 hodin, klubovna v 1. poschodí, vstupné 50 Kč.

Příhlášky a informace: CENAP, Vodní 13, 602 00 Brno, tel.: 543 254 891, internet: www.cenap.cz.

Centrum naděje a pomoci - CENAP pro své zdravotnické zařízení v Brně **hledá dermatovenerologa a zubaře** - možný i částečný úvazek. V případě zájmu zašlete prosím strukturovaný životopis na adresu cenap@cenap.cz.

Chceš-li sloužit Bohu jako kněz-řeholník, který se stará zvláště o děti a mládež, můžeš se kontaktovat na tuto adresu: Piaristé - P. Lukáš, Kostelní 514, 696 62 Strážnice, e-mail: luksp@centrum.cz, mobil: 775 254 072.

Podmínky k přijetí do našeho piaristického řádu jsou: poctivá chuť sloužit Bohu a lidem v kněžském povolání • dobrý zdravotní stav • chuť pomoci dětem a mládeži, zvláště chudým, ve škole a ve farnostech • maturitní vysvědčení • přijaté svátosti křtu, Eucharistie a biřmování.

„Zázračná medailka“ - přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) - 890 Kč, střední (16 mm) - 1450 Kč, velká (19 mm) - 2300 Kč. Zlaté růžencové prsteny - cca 2300 Kč (podle váhy). Zasiíláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolke-rova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

KRÁL A JEHO PODDANÍ - dokončení ze str. 13

pravdy s sebou přineslo popření veškeré svrchovanosti a autority, kterou se marně snaží nahradit mocenské prostředky a síla, protože ta se mění v nespravedlnost a násilí.

Mor neposlušnosti a svévole však pronikl i do našich řad. Naše liknavost, nekázeň a vlažnost posiluje smělost nepřátel. Vůle našeho Pána je však projev věčné a nekončné moudrosti. Jedině její bezvýhradné přijetí a plnění nás zapojuje do Božího díla největší lásky a svrchované spravedlnosti. Naším velkým problémem se však stalo, jak spojovat jeho tak důvěrný vztah k nám s nezbytným vztahem naší úcty a poddanosti k jeho královskému majestátu. Obojí spolu neoddělitelně souvisí. Při vši jeho i nejdůvěrnější blízkosti bychom nikdy neměli ztratit ze zřetele, že je a zůstává svrchovaným Pánem nebe a země. Když se mu klaníme, klaníme se mu nejen pro jeho božskou vznešenost a nejvyšší svatost, ale také z úžasu a úcty k jeho neuvěřitelně něžné lásce. A když s ním důvěrně rozmlouváme, musíme být uchvázeni nejen jeho něžností a láskou, ale i úžasem nad jeho vznešeností, nad tím, jak se k nám snižuje a s námi sblížuje ten Nejvyšší. Je vznešenější pomýšlení než to, že stojím pod praporem Krále nebe a země, který je nejen mým nesmrtelným Velitelem, ale i Otcem, Bratrem, Přítelem, Ženichem, který je mým vším? Toto vědomí ať řídí všechny naše projevy bohopocty, které jsme povinni vzdávat našemu Králi, pokleknutím před svatostánkem počínaje. -lš-

Liturgická čtení

Neděle 25. 11. - slavnost Ježíše Krista

Krále

1. čt.: 2 Sam 5,1-3

Ž 122(121),1-2.4-5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

2. čt.: Kol 1,12-20

Ev.: Lk 23,35-43

Slovo na den: Jiným pomohl.

Pondělí 26. 11. - ferie

1. čt.: Dan 1,1-6.8-20

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ... *svrchovaně chvályhodný a velebený navěky.*

Ev.: Lk 21,1-4

Slovo na den: Dala víc.

Úterý 27. 11. - ferie

1. čt.: Dan 2,31-45

Dan 3,57.58.59.60.61

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,5-11

Slovo na den: Neděste se.

Středa 28. 11. - ferie

1. čt.: Dan 5,1-6.13-14.16-17.23-28

Dan 3,62.63.64.65.66.67

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,12-19

Slovo na den: Příležitost k svědectví.

Čtvrtek 29. 11. - ferie

1. čt.: Dan 6,12-28

Dan 3,68.69.70.71.72.73.74

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,20-28

Slovo na den: Vzpřimte se.

Pátek 30. 11. - svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9-18

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 4,18-22

Slovo na den: Oni hned nechali síť.

Sobota 1. 12. - nez. pam. Edmunda Kapiána nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Dan 7,15-27

Dan 3,82.83.84.85.86.87

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,34-36

Slovo na den: Den soudu přijde jako léčka.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	25. 11.	26. 11.	27. 11.	28. 11.	29. 11.	30. 11.	1. 12.
Antifona	730	934	949	964	980	1673	1012
Žalm	786	783	783	784	784	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	730	738	738	738	738	1598	738
Antifony	731	935	950	965	981	1599	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	731	938	953	969	985	1599	1017
Antifona k Zach. kantiku	731	939	953	969	985	1600	1601
Prosby	732	939	953	969	985	1675	1017
Záv. modlitba	732	939	954	970	986	1600	1601
Modlitba během dne:							
Hymnus	733	739	739	739	739	739	739
Antifony	733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	733	943	957	973	989	1676	1021
Záv. modlitba	732	943	957	973	990	1600	1022
Nešpory:							
Hymnus	727	727	740	740	740	1598	41
Antifony	727	734	945	960	976	1600	45
Žalmy	727	734	945	960	976	1678	808
Kr. čtení a zpěv	729	736	947	962	979	1600	45
Ant. ke kant. P. M.	729	737	948	962	979	1601	45(A)
Prosby	729	737	948	963	979	1681	46
Záv. modlitba	732	732	948	963	980	1600	48
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřená v roce 2007 o těchto sobotách: 1. 12. • 8. 12. • 15. 12. • 22. 12.

**OSNOVA MODLITEBNÍCH SETKÁNÍ
OPRAVDOVÉHO ŽIVOTA V BOHU**

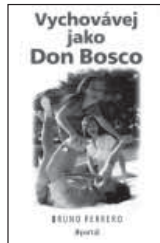
Modlitební knížka pro skupiny Opravdového života v Bohu.
Matice cyrilometodějská s. r. o. •
Brož., A6, 80 stran, 65 Kč

VECHOVÁVEJ JAKO DON BOSCO

Bruno Ferrero •

Z italštiny přeložil Ladislav Heryán

Autor převádí preventivní výchovný systém zakladatele salesiánů do výchovné rodičovské praxe. Kniha je rozdělena do několika tematických oddílů a v krátkých kapitolách provází rodiče a vychovatele nejrůznějšími životními situacemi.

Portál, s. r. o. • Brož., 130 x 200 mm, 144 stran, 149 Kč

MARNOTRATNÝ OTEC

Amedeo Cencini • Z italštiny přeložil Petr Regalát Beněš

Jedním z nejkrásnějších příběhů evangelia o usmíření je nepochybně podobenství o marnotratném synu. Autor této knížky však na pozadí dynamiky usmíření čtenáři odhaluje i dynamiku zrodu povolání. Propojuje tak dvě skutečnosti, které se nekladou vždy vedle sebe – usmíření a povolání, přičemž za ten nejdůležitější prvek považuje právě jejich propojení. Usmíření je to, co povolání předchází, i to, co přichází po něm. Je jeho předpokladem,

ale i zralým a chutným plodem. Právě povolání nás totiž směřuje se sebou samými, s Otcem i s našimi bratry a sestrami.

Paulinky • Brož., 110 x 175 mm, 64 stran, 82 Kč

SMĚREM K JÁDRU

Amedeo Cencini • Z italštiny přeložil Jiří Dvořáček

Hledat své místo v životě znamená vydat se na vnitřní putování směrem k jádru svého bytí, najít středobod svého života a na něm postavit svou budoucnost. Autor v této knížce vysvětluje, co je podstatou tohoto hledání, a objasňuje, jaký je jeho význam v rovině psychologické i v rovině víry. Všímá si, jak se k hledání středobodu staví mladí lidé, a načrtává cestu, jak doprovázet mladého člověka při jeho hledání.

Paulinky • Brož., 110 x 175 mm, 48 stran, 58 Kč

RODIČE, NEBOJTE SE ŘÍKAT NE

Patrick Delaroche • Z francouzštiny přeložila Markéta Demlová

Příručka je určena otcům a matkám, kteří si kladou otázky týkající se určování hranic ve výchově, ukazují, že je třeba zajistit jejich dodržování, zabývá se nutností užívání a výběru trestů při výchově. Definuje úlohu rodiče ve vztahu k zákazům a odůvodňuje požadavek pevné výchovy bez výstřelků přisnlosti.

Portál, s. r. o. • Druhé vydání •
Brož., 160 x 230 mm, 140 stran, 189 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.